

LECOCQ, CHARLES, KONING, VICTOR,
CLAIRVILLE, SIRAUDIN, PAUL

Madame Angots dotter : Opera-buffa i
3 a. : af Clairville, Siraudin och Koning ;
musiken af Ch. Lecocq ; fri öfv. af E.
Wallmark

Bonnier
1876

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Witt.

To.

Dram.

Taml.

K

MADAME ANGOTS DOTTER.

OPERA-BUFFA I TRE AKTER

AF

CLAIRVILLE, SIRAUDIN och KONING.

MUSIKEN

AF

CH. LECOCQ.

FRI ÖFVERSÄTTNING AF E. WALLMARK.

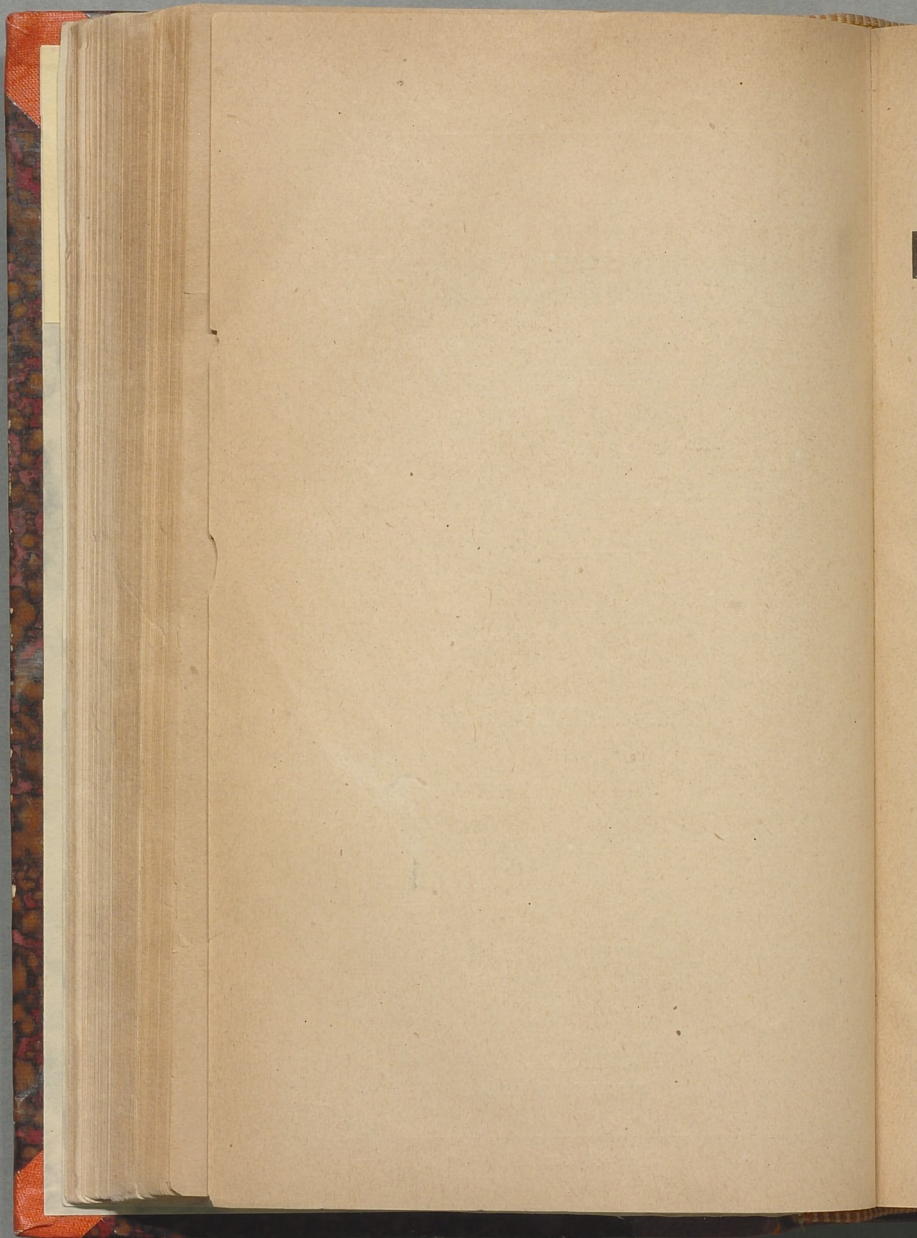

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 60 öre.

MADAME ANGOTS DOTTER.

OPERA-BUFFA I TRE AKTER

AF

CLAIRVILLE, SIRAUDIN och KONING.

MUSIKEN

AF

CH. LECOCQ.

FRI ÖFVERSÄTTNING AF E. WALLMARK.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PERSONERNE:

CLAIRETTE ANGOT.

M: LLE LANGE, Barras' älskarinna.

POMPONNET, perukmakare.

ANGE PİTOU, vissångare.

LARIVAUDIÈRE, intendent hos Barras.

TRÉNITZ, dansmästare.

CADET,

BUTEUX,

GUILLAUME, } småkrämare vid hallen.

LOUCHARD, polissergeant.

EN OFFICER.

EN KRÖGARE.

EN »INCROYABLE.»

AMARANTHE,

JAVOTTE,

THERÈSE, } mångelskor.

CYDALISE,

MANON,

M: LLE DUCOUDRAY, } m: lle Langes sällskapsdamer.

HERSILIE,

BABET, brudtärna.

BRUDTÄRNOR. ARBETARE vid hallen. CONSPIRATÖRER. DRAGONER. KRÄMARE. MÅNGELSKOR. INCROYABLES. FOLK af begge könen.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1876.

Första akten.

Teatern föreställer ett litet hörn af saluhallen i Paris. Väggarne på husen i fonden äro fullsmetade med allehanda teater-affischer och prospekter. Öfverallt läses: Nationalegendom till salu, Tivoli, Idalias trädgård, Bagatelle m. fl. dylika programmer. Till vänster från åskådaren en perukmakarebutik med skylt: Pomponnet, perukmakare och hårfrisör. Till höger en annan butik, med följande skylt: Clairette, fleuriste. Begge butikerna äro stängda och på hvardera porten läses ett plakat med orden: Stängd i anseende till bröllop.

Första scenen.

BUTEUX. CADET. GUILLAUME. JAVOTTE. THÉRÈSE.
ARBETARE. MÅNGELSKOR (alla helgdagsklädda).
Sedan POMPONNET och BABET.

Kör.

Arm i arm träden fram
Unga, gamla,
När med sång, skämt och glam
Vi oss samla
För att se på de två,
Som nu i brudstol gå!

Ja här vi oss församla
För att vår helsning ge
De unga makarne.

MÄNNERNA (*draga sig åt venster*).
Holla! Pomponnet! Holla!

POMPONNET (*visar sig i fönstret*).
Här ä' jag! Här ä' jag! —

ALLA.
Brudgummen, lefve han!

POMPONNET.
Stor tack! Jag kommer ner.

BUTEUX.
Han brådtom har!

CADET.
Man nog det ser!

ALLA QVINNORNA (*ropa till höger*).
Clairette, Clairette! Vi vänta! —

BABET (*visar sig i fönstret*).
Mamsell är ännu inte färdig!

ALLA.
Hvad nu? Ännu ej färdig!?

BABET.
Brudbuketten bindes just,
Och det skall gå af hjertans lust!

KÖREN.
De brudbuketten binda just
Och det skall gå af hjertans lust.

POMPONNET (*som ånyo inkommit
i full brudgumsståt
med en stor bukett
vid sidan*).

Buketten binden I! Rätt bra.
D'ä jag — d'ä jag som skall buketten ha.

Kupletter.

1.

Den buketten noga akta,
 Jag det råder som en vän.
 Hvar och en får den betrakta,
 Ingen må dock röra den.
 Ack, i afton, hvilken lycka
 Efter bröllopfestens larm
 Är det jag som får den rycka
 Bort från brudens ljufva barm.

Ack!

Blotta tanken mig försätter
 I ett rus af salig fröjd! —
 Vi ska' lefva dar och nätter
 Som i sjunde himlens höjd.

Refräng.

Jag är så glad, jag är så säll —
 Det är i dag min bröllopsqväll!

Kören.

Han är så glad, han är så säll —
 Det är i dag hans bröllopsqväll! —

POMPONNET.

Dessa hvita blommor friska
 Offras, Hymen, snart åt dig,
 Men buketten tycks mig hviska:
 "Nåd för henne och för mig!" —
 Dock, hvem sätter väl i fråga
 Om den bönen gäller här?
 Nej, för Amors yra låga
 Är buketten till besvär!

Ack!

Blotta tanken mig försätter
 I ett rus af salig fröjd, etc. etc.

(Repris af kören.)

BABET.

Här är vår sköna brud!

POMPONNET (*förtjust*).

Nu hon kommer!

ALLA.

Varen tysta! —

Andra scenen.

DE FÖRRE. CLAIRETTE och hennes BRUDTÄRNOR.

Kören.

Ungdom på kinden prålar,
 Oskuld ur ögat strålar,
 Hennes anlet, se hur täckt!
 Löjen kring henne skalkas,
 Hon lik en fée oss nalkas
 Uti sin bröllopsdrägt.

(*Under hela denna scen bör Clairette stå med nedslagna ögon och synas mycket blygsam och förlägen.*)

QVINNORNA.

Kom, kyss nu dina mammor!

MÄNNERNA.

Kom, kyss nu dina pappor!

POMPONNET (*till Clairette*).

De dig blott skrynkla ned!

Kyss ingen ann'

Än din man!

CLAIRETTE.

Nej, äfven han

Min klädning skrynkla kan.

CADET (*svänger Pomponnet omkring*).

Ja — hon har rätt!

JAVOTTE.

Nå väl, Clairette!
Hvad säger du om denna dagen? —

CLAIRETTE.

Hvad ska' jag säga? —

QVINNORNA.

Var inte brydd — men tala blott! —

CLAIRETTE.

Nå väl — så hör:

Romans.

1.

Ni tyckte tiden vara inne
För er Clairette att gifta sig
Och blott af pligt och tacksamt sinne
Lät jag öfvertala mig.
Aldrig jag saken fått öfverväga —
Vet inte alls hvad af mig man begär.
Ack, hvad kan jag om äktenskapet säga? —
Jag vet ju ej engång hvad det är.

Kören.

Hvad oskuld röjs i hennes själ

POMPONNET (*för sig*).

Hon intet vet! — det är rätt väl.

CLAIRETTE.

2.

Re'n från min barndom ni mig lärde
Allt hvad jag vet, men ej förr'n nu
Visste jag dock att qvinnans värde
Blifver för mer när hon blir fru.
Dertill ni sagt för hvarje qvinna
Att äktenskapet sällhet beskär!
Kanske deri jag också skall mig finna,
Blott jag en gång får veta hvad det är!

Kören.

Hvad oskuld röjs i hennes själ!

POMPONNET (*för sig*).

Hon intet vet — det är rätt väl.

(*Till de öfriga*)

Nu låt oss gå; — säg hvarför dröja här? —

CADET.

Jag tror det än för tidigt är. ;:

POMPONNET.

För mig tycks hvar minut som går

Så lång som vore den ett år.

Vi Hymens tempel nalkas må

I sakta mak, med steg helt små;

Jag väntar mera tåligt då.

Kören.

Vi Hymens tempel nalkas må, etc.

Arm i arm träden fram, etc.

Tredje scenen.

DE FÖRRE. AMARANTHE.

(Just som Kören bereder sig till att gå kommer
Amarante inskyndande.)

AMARANTHE. Vänta lite — vänta? —

POMPONNET. Hvad är det?

AMAR. (*till Pomponnet*). Ett litet hinder i vägen
för ditt bröllop, min gosse lilla.

POMP. (*förskräckt*). Huru? Ett hinder? —

ALLA. Tala — förklara er! —

AMAR. Genast — men inte i Clairettes närvaro.
(*till Clairette*) Gå in till dig så länge, mitt barn —
men håll dig färdig; här är bara frågan om ett litet
uppskof; vi ska komma och hemta dig lite senare.
(*Brudtärnorna följa Clairette till dörren af hennes bostad,
men endast Babet följer henne in.*)

Fjerde scenen.

DE FÖRRE utom CLAIRETTE och BABET.

GUILLEUME. Nå, låt höra, mor Amaranthe!

POMPONNET. Tala — jag är verkligen otålig!

AMARANTHE. Jo, mina vänner — det är en skön historia. Kommer ni ihåg att när den stackars madame Angot gick till sina fäder, fattig som en skåprätta, hon som hade varit så rik, lemnade hon kvar i världen en liten flicka född i seraljen i Konstantinopel? —

ALLA. Ja — ja! Än se'n? —

AMAR. Nåväl! Ni vet att vi inte tvekade ett ögonblick. Vi resonnerade så här: Efter hon hvarken har far eller mor så skall hon bli hela hallens dotter Och sedan det en gång var öfverenskommet (*till männerna*) blefvo ni alla hennes pappor, och (*till kvinnorna*) vi alla hennes mammor.

THÉRÈSE. Liksom vi inte skulle veta det der allihop! —

GUIL. Hvad tjenar det till att påminna oss om allt det der? —

AMAR. Jo, ser ni, mina vänner — den dagen gjorde vi en kolossal dumhet.

ALLA. Oh! En dumhet? —

AMAR. Som den lilla inte hade någon dopattest gingo vi allihop till municipalen och förklarade på god tro att den lilla flickan var dotter till monsieur och madame Angot.

ALLA. Nå, än sedan? —

AMAR. Jo ser ni — den lilla var bara tre år gammal, och pappa Angot hade varit död i fem år.

ALLA. Oh!

AMAR. Den tiden tänkte vi alls inte på saken och sedan dess har ingen människa talat derom. Men i går skickades en anonym biljett till municipalitetet, som beskref hur allting hängde ihop — man rådfrågade dödsregistren och det befanns vara alldeles riktigt.

Clairette hade kommit till världen två år efter det hennes far skiljts derifrån.

POMP. Hvad för något? Min hustru skulle inte vara sin fars dotter? Men hvem är hon dotter till då, om jag får fråga?

AMAR. Hvad vet jag? Eftersom hennes mor den tiden var i serraljen i Konstantinopel, så kan hon möjligen vara en dotter till Storturken.

POMP. Min hustru skulle ha turkiskt blod i sina ådror! Jag skulle få gifta mig med dottern till en pascha af tre eller fyra hästsvansar! Hvilken ära för en perukmakare!

BUTEUX. Men hvad gör det der till saken?

AMAR. Hvad det gör? Vi måste naturligtvis skaffa flickan en annan far.

ALLA. Det är sannt.

AMAR. Så framt inte brudgummen nöjer sig med den der paschan.

POMP. Jag? Jag tusan bryr jag mig om det! Jag gifter mig ju inte med hennes far, vet jag? Och då jag tar henne, vet jag att jag får en liten skatt.

GUILLAUME. Jo, det kan du lita på!

JAVOTTE. Då vi engång åtogo oss föräldravården ha vi inte heller sparat på kostnaderna.

CADET. Hon har fått en uppfostran värdig en markisinna.

AMAR. Du kan gerna säga en hertiginna, efter som hon gått i den förnämsta pensionen i Paris.

THÉRÈSE. Också är hon bra blygsam och oskyldig.

POMP. Oskyldig, ja! Till och med alldeles för mycket.

CADET. Kanske du beklagar dig öfver det?

POMP. Ja, emedan hon tillåter mig inte en gång att få se på henne riktigt.

JAVOTTE. Hvilken skilnad på henne och hennes mor! Hon var min själ inte den som slog ned ögonen.

POMP. Mor Amaranthe — ni som var bekant med den der märkvärdiga madame Angot — är det verkligen sannt allt hvad som berättas om henne? Hur'dan var hon, den der madame Angot?

AMARANTHE.

Kupletter.

1.

Hon sålde fisk i hallen,
 Var munter, flink och nöjd,
 För små diskurser fallen,
 Ett gräl var hennes fröjd.
 Hon lustig var att skåda
 När hon i sidan så
 Satt sina näfvar båda
 Och friskt lät tungan gå.
 Lätt på handen, qvick i munden
 Ej just utan fyrkar små,
 Med ett hjerta godt i grunden,
 Sådan var madame Angot.

ALLA.

Lätt på handen, qvick i munden, etc.

AMARANTHE.

2.

På äfventyr begifven
 I en ballong hon far;
 Blir så af vinden drifven
 Långt bort till Malabar.
 Som de ej gumman känna
 Men tro hon enka är,
 De vilja henne bränna,
 Ty så är modet der.
 Rask och tapper med ett under
 Farorna hon vet undgå;
 Storm och lågor, blixtn och dunder
 Skrämma ej madame Angot.

Kören.

Rask och tapper med ett under, etc.

AMARANTHE.

3.

Till Ottomanska Porten
Nu sågs hon sig bege,
Och uppå denna orten
Hon gjorde grand succès.
Det påstås att sultanen,
Hvars kärleks glöd hon tändt
En afton från divanen
Sin näsduk henne sändt.

Vacker var hon, qvick i munden, etc. etc.

POMP. Låt oss inte längre uppehålla tiden med
prat. Fort till municipalitetet (*buller utanföre*).

BUTEUX. Hvad är det som passerar der borta?

AMARANTHE. Låt se! Det är minsann den der
äfventyraren Ange Pitou!

GUILLAUME. Hur har han kommit ut ur fängelset?

THÉRÈSE. Gud vet hur han bär sig åt, men han
slipper alltid ut derifrån.

CADET. Det är sannt. Inte en enda vecka går
förbi utan att han blir insatt i kurrän, men tre dar
derefter återfinner man honom på torgen, sjungande
sina visor.

JAVOTTE. Och vackra visor sedan.

AMARANTHE. Visor mot Direktorium.

POMP. Om han bara brydde sig om Direktorium
skulle jag inte säga så mycket, ehuru äfven det borde
väcka min förtrytelse, eftersom jag har den äran vara
coiffeur åt Mademoiselle Lange, som ä', så att säga,
drottningen för ögonblicket. Men — inte nöjd med
det — understår sig den skurken Pitou att slå sina
lofvar omkring min fästmö.

BUTEUX. Åh, hvad det beträffar, min gosse, kan
du sofva lugnt.

GUILLAUME. Vi ä' på vår post, vi!

QVINNORNA. Än vi då?

POMPON. Rätt så ja! När en dotter har så många vaksamma pappor och mammor behöfver hennes man inte frukta för att någon skall komma och lägga sig emellan barken och trä't! (*Nytt buller utanföre.*)

JAVOTTE. Se så — nu skiljas de åt.

THÉRÈSE. Ange Pitou kommer åt den här sidan.

GUILLAUME. Vi bry oss inte om att vänta på honom utan ge oss af.

CADET. Tvärtom — han bör få veta att Clairette gifter sig i dag.

ANGE PITOU (*utanföre*). Ja, ja! Det är öfverenskommet. Om en timme på det vanliga stället! (*I det han kommer in*) Jag skall ge er en visa, som är riktigt pepprad.

Femte scenen.

DE FÖRRA. ANGE PITOU.

BUTEUX. Sää! Du har sluppit ut ur kurrän nu igen?

ANGE P. Nej, ser man på bara! Hela hallen i söndagsstass!

GUILLAUME. Det rep som skall hänga dig, är således ännu inte snodt.

ANGE P. Nej, pappa Guillaume — det ser inte så ut. Det är nu femtionde gången jag blifvit arresterad. I dag fri, sätter man kanske in mig i afton; men så är jag på fri fot i morgon igen — det går alltid till på det viset.

CADET. Men hvem är du då?

ANGE P. Somliga säga att jag inte har någon släkt — andra att jag tillhör M:r de Rohans; alla menniskor känna min historia utom jag sjelf, som inte vet hvarken hvem jag är eller hvarifrån jag kommer. Men hvarför alla de här buketterna?

AMARANTHE. Här skall bli ett bröllop.

ANGE P. Bah!

BUTEUX. Och der står brudgummen.

ANGE P. Nej se — den åsnan Pomponnet!

POMP. Medborgare!

ANGE P. Jag gör er min upprigtiga kompliment!

POMP. Jag tar emot komplimenten men namnet åsna tar jag alldeles inte emot.

ANGE P. Jag tar tillbaka.

POMP. Nå, då så — —

ANGE P. Och ni gifter er med? —

CADET. Med vår dotter.

AMARANTHE. Hela hallens dotter!

ALLA. Clairette!

ANGE P. Clairette! (*bugar sig för Pomponnet*) Jag förnyar min kompliment — —

BUTEUX. Och à propos den saken, min gosse, så tror jag det kan vara på sitt ställe att underrätta dig om att vi anse vår mågs heder lika dyrbar som vår egen.

CADET. Och att om det skulle falla någon spelevink in att göra krumbugter för madame Pomponnet — —

GUILLAUME. Så skulle han få med oss att göra — —

ALLA MÄNNEN. Med oss allihop.

ANGE P. Hvarför säger ni det der åt mig?

CADET. Åh — bara för att du skall veta det. Och nu, mina vänner, låt oss gå!

ALLA. Ja — låt oss gå!

Repris af kören.

Arm i arm träden fram, etc. etc.

Sjette scenen

ANGE PITOU (ensam).

Jaså! Hon gifter sig — oaktadt alla hennes löften — och fastän jag hotade att döda mig om hon skulle gifta sig med den der åsnan, så gör hon det ändå. Nå — låt gå! Jag skall bjuda till att trösta

mig öfver förlusten så godt jag kan. Lyckligtvis sak-
 nar jag inte mojenger — det bevisar nog den här bil-
 jetten som en gammal kär'ng lemnade mig i går då
 jag kom ut från Petit Châtelet (*läser*). "Medborgare!
 Innn er i morgon eftermiddag kl. 4 på er vanliga
 plats midt emot portalen till kyrkan Saint Germain-
 l'Auxerrois. Den person, som lemnar er denna biljett
 skall komma och hemta er der. Så snart hon sagt
 dessa ord: "jag är skickad af den som vakar öfver
 er", skall ni följa henne!" -- Den som vakar öfver
 mig är en qvinna.

Rondo.

Förstås, visst älskar jag Clairetta,
 Men bör jag sörja all min dar
 I fall en annan vill ersätta
 Den fröjd som hon mig nekat har? —
 Hur mina ögon gerna dröja
 På doftande biljetten här!
 En nobel dam den tyckes röja,
 Derom ej tvifvel är.

Förstås, jag tyckte om Clairetta
 Och gör så än — fastän en ann'
 Vet mer än hon att värde sätta
 Uppå behagen hos en man.
 Sin nåd hon täckes mig förklara
 Och sitt beskydd — som här hon sagt!
 Förtjusande hon måste vara
 När hon kan ega sådan makt.

Förstås — jag älskade Clairetta,
 Men, med en ann' hon gifter sig?
 Bör jag — att sorgens börda lätta —
 Ej bjuda till att trösta mig? —
 Och se'n — en tjusning städs vi finna
 I hvad för oss sig mystiskt ter;
 Ack — blott för att upplysning vinna
 Till rendez-vous't jag mig beger! —

Men — —

Skall jag väl afstå från Clairetta?

Vill hon ej minsta gunst oss ge?

Vi ska' derom oss underrätta

När hon blir fru Pomponnet.

(Efter sången; talar)

Hvad ser jag? Det är hon!

Sjunde scenen.

ANGE PITOU. CLAIRETTE. BABET.

CLAIRETTE (*till Babet*). Du har förstått. Vaka öfver oss.

BABET. Men mamsell — hvad tänker ni väl på?

CLAIR. Se så — gör som jag sagt! Ställ dig på utkik vid pelarne derborta — och så snart du ser dem komma tillbaka så skyndar du genast hit.

BABET (*för sig*). Jo det är vackert — samma dag hon skall stå brud.

CLAIR. (*går beslutsamt fram till Pitou*). Nå! Ni gör mig ingen kompliment för min toilett?

ANGE PITOU. Nej hör! Det var nästan skarpt!

CLAIR. Apropos — jag kan er visa nu.

ANGE P. Hvilken visa?

CLAIR. Den nya visan, vet jag — som ni gaf mig häromdagen — den är bra elak.

ANGE P. Det är visst fråga om någon visa nu? — Ack, Clairette — när jag ser er i den der dräkten, hur kan jag —

CLAIR. Ah — jag förstår — ni tycker inte riktigt om att se mig så här?

ANGE P. Att tala uppriktigt — nej! —

CLAIR. En sanning är att jag vid det här laget eljest skulle vara gift.

ANGE P. Gift? *h*

CLAIR. Men jag har hittat på en utväg att uppskjuta ceremonien.

ANGE P. Nej, hvad säger ni?

CLAIR. Olyckligtvis har mitt medel lyckats endast till hälften.

ANGE P. Och då? — —

CLAIR. Då — får man lof att hitta på något annat.

ANGE P. Om jag vore i ert ställe skulle det snart vara funnet.

CLAIR. Ni har således något?

ANGE P. Ett som är mycket enkelt — säga att vi älska hvarandra.

CLAIR. Men det var ju ni sjelf som inte ville det.

ANGE P. Visserligen! Jag ville inte att ni skulle tala om mig, jag som ingenting är, och ingenting har! — Men ni skulle kunna vägra ert ja åt en tocken der fnasker som herr Pomponnet.

CLAIR. Åh bevars! Pomponnet är alls inte någon fnasker — han ser till och med ganska bra ut.

ANGE P. Såå — ni tycker det?

CLAIR. För resten har jag redan gifvit korgen åt nitton friare, och hvad den här beträffar så sad' mina pappor och mammor att det skulle göra dem så lyckliga om jag tog honom — att jag inte hade något skäl till att neka och att om jag inte ville ha'n skulle de bli förtviflade, allesamman. Hvad skulle jag väl göra i sådant fall? Jag har det goda folket att tacka för allt.

ANGE P. Ni skulle då gifta er af bara tack-samhet.

CLAIR. Åh — nej! Så långt skulle det väl inte gå heller; så mycket mer som ni sagt mig att ni skulle döda er om jag gifte mig.

ANGE P. Hm! Hvad det beträffar så — —

CLAIR. Ni skulle vara i stånd att göra det — jag känner er — derföre kan ni också förstå mitt bryderi: om jag gifter mig med honom så dödar ni er; om jag inte tar honom bringar jag alla mina föräldrar i förtviflan. Ah! Om min mor hade varit i min belägenhet!

ANGE P. Madame Angot!

CLAIR. Hon hade nog hittat på någon utväg.

ANGE P. Hvad skulle hon väl kunnat hitta på?

CLAIR. Det är just det jag funderar på.

ANGE P. Låt oss fundera tillsammans.

Duett.

BEGGE.

Förent allt man bättre gör
Och medlet som oss hjälpa bör
Kanhända vi det hitta på
Om vi fundera begge två!

CLAIRETTE.

Om jag mig sjuk skull' föregifva?

ANGE PITOU.

Nej dertill ni för frisk ser ut.

CLAIRETTE.

Ni menar jag ej trodd skall blifva?

ANGE PITOU.

Ja, sådant har man sett förut.

CLAIRETTE.

Nej, nej! Det lär inte gå,
Madame Angot
Nog bättre hittat på.

BEGGE.

Madame Angot
Nog bättre hittat på.

ANGE PITOU.

Ett nytt förslag, om ni vill höra?

CLAIRETTE (*talar*).

Nå väl — hvad är det?

ANGE PITOU.

Om jag er fästman skulle ta och klå

CLAIRETTE.

Honom slå?

ANGE PITOU.

Både gul och blå?

Det skulle allt god verkan göra.

CLAIRETTE.

Nej, nej — det lär inte gå.

Madame Angot

Nog bättre hittat på.

BEGGE.

Madame Angot

Nog bättre hittat på.

ANGE PITOU.

Men om ni sad' till Pomponnet:

Bäst att er håg från mig ni vänder

Att inte något styggt er händer — —

Det vore en idé!

CLAIRETTE.

Så ni kan prata — det går aldrig an!

ANGF PITOU.

Ja, säg något bättre den som kan!

CLAIRETTE.

Låt ingen sorg er längre störa,

Ty vet — finns annat medel ej —

Då herr mären täcks frågan göra

Så svarar jag helt enkelt: *nej!*

ANGE PITOU.

Ni svarar nej!

CLAIRETTE.

Helt enkelt nej!

ANGE PITOU.

Ack i det löftet hvad salighet!

Låt mig få kyssa er för det!

CLAIRETTE.

Min herre, nej! Betänk hur lätt
Ni skada kan min brudbukett!

ANGE PITOU.

När jag på den buketten tänker,
Min egen sällhet djupt den kränker.
Clairette! En kyss mig ge!
Hur länge skall jag fåfängt be!

Begge.

CLAIRETTE.

Nej, låt mig i fred få blifva,
Ingen kyss jag kan er gifva,
Nej, Pitou — ni ond mig gör.
Det är inte som sig bör!

ANGE PITOU.

Nej — i fred ni får ej blifva.
Ni en kyss mig måste gifva.
Liten kyss ej skada gör,
Helst när ingen finns som stör!

*(Vid slutet af duetten, i det ögonblick då Ange Pitou
kysser Clairette, visa sig Larivaudière och Louchard i fon-
den. De begge unga uppgifva ett rop och springa undan,
Ange Pitou till venster och Clairette in i sitt hus.)*

Åttonde scenen.

LARIVAUDIÈRE. LOUCHARD.

LARIVAUDIÈRE. He, he! — Vi skrämde bort ett
par turturdufvor.

LOUCHARD *(ser till venster)*. Men den der karl'n,
som drog sig undan -- det är han!

LARIV. Hvilken han?

LOUCH. Den som vi nyss talade om — Ange Pitou.

LARIV. Den der vismakarn, som hör till oppo-
sitionen?

LOUCH. Just han — jag är säker derom.

LARIV. Man har således inte gifvit mig falska underrättelser! Han är fri, nu igen.

LOUCH. Ja — det stöter på trolleri! Vi må gripa honom hur ofta som helst, föra honom till centralbyrån, släpa honom framför domstolen, mura in honom i en fängelsehåla — all det der frågar han inte efter mera än så (*gest*); domrarne frikänna honom eller fängelset öppnas. Jag tror att den der mannen är sjelfva fan!

LARIV. Säger du det? Och han får gå lös och ledig? Det är farligt — ganska farligt!

LOUCH. Om jag begriper hvarför man gör honom den äran att lyssna till hans fördömda visor.

LARIV. Naturligtvis — emedan det är en god portion skandal i dem, uppstufvad med några uns qvickhet. Den der kringstrykande gatsångaren har ställt sig i opposition emot Direktorium och retar opp hela den lösa befolkningen med sina reaktionära visor. Men det är inte endast *det* som oroar mig — jag har nu genom en af mina betjenter, som jag gifvit i uppdrag att spana ut honom, fått veta att den slyngeln har reda på min lilla inklinatjon med mamsell Lange.

LOUCH. Hur har han fått veta? —

LARIV. Sad' du inte nyss att han var fan sjelf!? Och om han i detta ögonblick gjorde en visa om mina små relationer till Barras' favorit, kan du väl förstå hvilken storm af förargelse det skulle draga öfver mitt hufvud.

LOUCH. För knäfveln — det har ni rätt i.

LARIV. Min plan var att gå och söka reda på honom i hans arrest i Petit Chatelet — och jag har till och med funderat ut ett sätt att komma öfverens med honom.

LOUCH. Så mycket bättre.

LARIV. Du vet att jag har till rival och konkurrent i mina finansiella företag den der åsnan Lavaujon. Det är nu på honom jag ämnade afleda Ange Pitous misstankar.

LOUCH. Tillfället gynnar er särdeles, ty han kommer just tillbaka åt det här hållet.

LARIV. Lemna oss, men gå inte alltför långt bort! Om, oakadt mina anbud, han skulle vidhålla sin afsigt att skada mig, så — —

LOUCH. Så sätta vi honom än en gång i arrest, ja — men ni ska' se han blir utsläppt i morgon. Se der kommer han — jag lemnar er.

Nionde scenen.

ANGE PITOU. LARIVAUDIÈRE.

ANGE PITOU (*inkommer i samma ögonblick som Loucheard går sin väg*). Äntligen skiljas de åt!

LARIV. (*afsides*). För f-n, hur skall jag gripa saken an!

ANGE P. (*afsides*). Nå — tänker då inte den der medborgaren ge sig af härifrån.

LARIV. (*afsides*). Bah! Med litet guld! (*går fram till honom*.) Är det inte med den populäre vissångaren, den celebre Ange Pitou, som jag har äran — —

ANGE P. Jo, det slår in, medborgare!

LARIV. (*småleende*). Emottag mina lyckönskningar. Jag värderar högt er talang och delar fullkomligt er politiska öfvertygelse.

ANGE P. Såå! Och hur känner ni min politiska öfvertygelse?

LARIV. Af edra visor.

ANGE P. (*föraktligt*). Puh!

LARIV. Som ä' beundransvärda.

ANGE P. Tackar ödmjukast.

LARIV. Att gyckla med löjligheter, uppmärksamma missbruk och rycka slöjan af intriganta menniskor — det är vackert, det är stort — det är ädelt; och apropos! Jag skulle möjligen kunna förskaffa er ett passande ämne till en visa.

ANGE P. Det förvånar mig inte. I våra dagar förskaffar intrigen oss otaliga ämnen.

LARIV. Ni har kanhända hört talas om favoritens nya tycke för den der dumma finansoperatören Lavaujon?

ANGE P. Tror ni det?

LARIV. Jag känner till hela den der intrigen, och om ni vill göra en visa derom, så — —

ANGE P. Den är redan gjord.

LARIV. Redan!

ANGE P. Ja — för tre dagar sedan, innan jag häromsistens blef arresterad, räknade jag till och med på den för att låta arresteras mig på nytt.

LARIV. Nej, hvad säger ni?

ANGE P. Men vi ä' inte riktigt öfverens i en sak.

LARIV. Hvilken då?

ANGE P. Jo ni anklagar för denna kärleksintrig medborgaren Lavaujon, som visserligen är bara en dum-bom, men jag vet från säkert håll att det är Larivaudière, som är en stor skälm.

LARIV. Hvad för något? Ni vågar säga? — —

ANGE P. Oh — jag är väl underrättad. Mam-sell Lange, skådespelerskan vid Théâtre Feydeau är för närvarande Barras' favorit och på samma gång — hur skall jag säga — beskyddad af den skojern Larivaudière.

LARIV. Medborgare!

ANGE P. Och det är genom hennes gunst som Larivaudière hos Barras roffar åt sig de egendomar som blifvit lofvade åt Lavaujon.

LARIV. Vet ni hvem ni talar till, medborgare!

ANGE P. Nej, det skulle vara roligt att få veta.

LARIV. Det är jag som är Larivaudière!

Duetto.

ANGE PITOU.

Åh fan! Herr Larivaudière!

LARIVAUDIÈRE.

Ja — jag är Laviraudière!

ANGE PITOU.

Ganska lustigt på min ära.
Sådant jag ej väntat mig!
Ha — ha — ha — ha!

LARIVAUDIÈRE.

Ni ej väntat, kan jag svära,
Att så här få råka mig.

ANGE PITOU.

Ha — ha — ha — ha!

LARIVAUDIÈRE.

Håll då mund' och skratta ej! —

ANGE PITOU.

Tro mig — jag visste ej!

LARIVAUDIÈRE.

Hör på — jag föreslår er
En god affär, som visst anstår er! —
Ni byter ut uti er sång
Larivaudière mot Lavaujon!?

ANGE PITOU.

Men det förstör mitt rim.

LARIVAUDIÈRE.

Ni kan ett annat välja —
Om jag er bjöd en tusen écus! —

ANGE PITOU.

Tillåt mig säga er
Att jag är ej att sälja! —

LARIVAUDIÈRE.

Ah bah! Femtusén écus!

ANGE PITOU.

Det hjälper ej.

LARIVAUDIÈRE.

Än tiotusen då?

ANGE PITOU (*tvekande*).

Tio tusen!

LARIVAUDIÈRE.

Nå, är det afgjordt? Tietusen écus!

ANGE PITOU.

Om jag skulle dem ta — och remplacera Pomponnet?

LARIVAUDIÈRE (*för sig*).

Det går bra, han funderar.

(*högt*)

Nå väl! Ert bifall ge! —

Tietusen! —

ANGE PITOU.

Nej!

LARIVAUDIÈRE.

Femtontusen!

ANGE PITOU.

Nej, omöjligt!

LARIVAUDIÈRE.

För fan — för fan! Jag går till tjugotusen!

ANGE PITOU.

Nej — det för litet är.

LARIVAUDIÈRE.

Välan — mitt sista bud

Är trettitusen; — och sedan — ej ett ljud! —

ANGE PITOU.

Trettitusen! Nå väl! Jag tager trettitusen!

Madame Angots dotter.

LARIVAUDIÈRE.

Ni visan också föredrar? —

ANGE PITOU.

Se'n namnet jag förändrat har.

LARIVAUDIÈRE.

Ni lofvar sjunga den?

ANGE PITOU.

Ja — rundtom hela staden — —

Men ni kontant betala må! —

LARIVAUDIÈRE.

Hos mig ni skall liqviden få!

Tillsammans.

ANGE PITOU.

Den affärn är på det klara;
 Snart jag äkta man kan vara,
 Tar Clairetta som god pris,
 Ty allt kan köpas i Paris.
 För att en gång lycklig blifva
 Jag har blott att ett rim omskrifva
 Och att ändra i min sång
 Larivaudière till Lavaujon.

LARIVAUDIÈRE.

Nu affärn är på det klara —
 Mannen tycks medgörlig vara;
 Det bestyrker på allt vis
 Att allt kan köpas i Paris.
 Nu jag hem vill mig begifva
 Vid vårt aftal skall det blifva
 Att ni ändrar i er sång
 Larivaudière till Lavaujon! —

(Larivaudière går.)

Tionde scenen.

ANGE PITOU. Sedan BABET.

ANGE PITOU (*ensam*). Jaså, min herr vismakare! Det har alltså kommit derhän att du sålt din penna. Nå ja — hvad är det för ondt deri på det hela? Den der Larivaudière är en skålm och Lavaujon är inte en bit bättre. Alltså — den ena skålmén emot den andra —

BABET (*skyndar in*). Fort undan! Hela bröllopskaran kommer tillbaka. Jaså — hon är inte här? —

ANGE PITOU. Nej — gå in till henne och säg att det medel vi sökte efter har jag funnit.

BABET. Godt! Jag skall säga henne det.

ANGE PITOU. Här ä' de nu! Mod och rakt på saken! —

Elfte scenen.

ANGE PITOU. CADET. GUILLAUME. BUTEUX. AMARANTHE. JAVOTTE, THÉRÈSE. POMPONNET.

Sedan CLAIRETTE (i fönstret).

CADET. Men hvarför har ni så brådtom? Vi ha ju ännu en hel timma på oss.

POMPONNET. Men så besinna då att min fästmö bör vara otålig — hon vet inte hvad som är orsaken till dröjsmålet oeh kanske fruktar att något oöfvervinnerligt hinder beröfvar henne lyckan att tillhöra mig.

ANGE PITOU. Oh — om det inte är något annat ni fruktar, så kan ni vara lugn.

BUTEUX. Jaså — är du här igen? —

ANGE PITOU. Jo jo men, far Buteux — och jag väntade er allesamman.

ALLA. Sää! Oh! —

GULLAUME. Och hvarför väntade du? —

ANGE P. Det ä' så godt att säga sanningen rent ut. Då Clairette gifter sig med Pomponnet som hon inte kan fördra' uppofttrar hon sig bara af tacksamhet emot er.

POMP. Hvad är det han säger? Nej hör! —

CADET. Tyst! (*till Pitou*) Och du, min gosse, fortfar!

CLAIRETTE (*synes i fönstret*). Det skall bli roligt att se hvad han hittat på.

ANGE P. Sanningen är att Clairette och jag älska hvarandra.

CLAIR. (*afsides*). Ah! Hvad tar han sig till? —

ANGE P. Men orsaken hvarföre jag allt hitintills dolt det för er var min fattigdom — men nu äro tiderna förändrade — i dag är jag riker karl.

CLAIR. (*afsides*). Ah bah!

ALLA. Rik? —

ANGE P. Jag har en förmögenhet på trettitusen écus.

ALLA. Trettitusen! . . .

ANGE P. Det bästa ni således kan göra är att skicka hem Pomponnet till sina perukstockar och att i hans stad och ställe upptaga mig såsom måg.

POMP. Oh! —

ALLA. Hör! —

GUIL. (*till Amaranthe*). Nå väl — hvad säger ni om allt det här? —

AMAR. Jo jag säger att under de femton år jag stått i hallen har jag sett alla möjliga kulörer men aldrig maken till den här.

JAVOTTE. Men posito att Clairette tycker om dig?

POMP. Nej, se det är då aldrig möjligt.

JAVOTTE. Jag säger inte att så förhåller sig, men man kan ju alltid supponera.

ALLA. Ja, låt oss supponera!

JAVOTTE. Välan! Hvad är du för en? Hvarifrån kommer du? Hvad ämnar du ta' dig till? — Har du ens reda på det?

ANGE P. Jag undrar hur mången det är som kan ge svar på alla de der frågorna! Hvem jag är? Jag är en karl. Hvarifrån jag kommer? Ifrån Bretagne, der jag blifvit uppfostrad. — Hvad jag ämnar ta mig till? Göra lycka naturligtvis, och jag är på god väg, eftersom jag var fattig i går — och i dag har fickan full med pengar.

THÉRÈSE. Och på hvad sätt har du fått de der pengarna?

ANGE P. Jag har fått dem för en visa.

AMAR. En visa som inbringar dig 30,000 écus?

ALLA. En visa?

AMAR. Nej hör du, min gosse lilla, du ska' inte tro att du har några gäss framför dig?

ANGE P. Men när jag svär er —

CADET. Och om så vore! Tror du kanske att vår dotter är till salu liksom din visa?

ANGE P. Men efter ni hör att hon inte kan lida Pomponnet! —

POMP. Tro honom inte! Han ljuger så det är synd och skam!

CADET. Tyst du! Vi ska' snart ha den här saken på det klara.

BUTEUX. Ja visst. En ska' inte låta lura sig af löst munväder.

CADET. Och hvad dig beträffar, kom väl ihåg det här: om hon tycker om dig så slå vi af dig både armar och ben.

CLAIR. Min Gud! Hvad får jag höra! — (*Hon lemnar fönstret.*)

BUTEUX. Och om hon inte tycker om dig så får du regelt med smörj i alla händelser, bara för att du sagt att hon tycker om dig. Förstår du det! (*de gå in till höger.*)

ANGE P. (*för sig*). Jo det är sköna utsigter! Nu har jag ställt till det vackert.

POMP. (*som just är den siste af de ingående, vänder sig om och går några steg mot Ange Pitou*). Ja — om hon tycker om dig —

ANGE P. (*hotande*). Besitta och regera!

POMP. (*springer undan*). Jag sad' ingenting — rakt ingenting! — (*på tröskeln*) De skall slå af dig armar och ben!

Tolfta scenen.

ANGE PITOU (*ensam*).

Nå ja! Det är inte annat än jag förtjent! Du säljer således dina visor, din skurk till Pitou! Din trackare — din smulgråt — din dummerjöns! Du tror att man bara behöfver pengar för att få allt hvad man önskar? — Och hvarföre behöfde jag väl köpa lyckan när hon kom mig sjelfmant till mötes — och till på köpet gratis? Hon — min välgörerska, min ädelmodiga okända, hon, som jag glömt — begär väl hon några 30,000 écus? Hvad jag är otacksam! Hvad jag är dum! Gå nu sta' och ändra dina kupletter, din åsna! Gå och besjung en Larivaudières dygder och förtjenster! Åh — det är ovärdigt! Det är nedrigt! Det är fegt! — Och för att straffa mig skall jag inte sjunga alls! Jag skall skänka efter de der pengarne och låta bli att sjunga!

Trettonde scenen.

ANGE PITOU. EN BROKIG SKARA (*af den tidens alla populära moder*).

EN INCROYABLE (*i kulissen*). Här ha vi honom. Hitåt, hitåt! —

ANGE PITOU. För tusan! Hur ska' jag bli qvitt alla de der?

EN GAMMAL HERRE. Alltid trogen på mötesplatsen. Bravo — bravo!

ALLA. Lefve Ange Pitou!

ANGE P. Åh — ni behöfver inte skrika halsen af er! Jag har ingenting att sjunga för er i dag.

ALLA. Ingenting?

ANGE P. Nej, rakt ingenting!

INCROYABLEN. Än den der visan du lofvat oss?

ANGE P. Den är inte färdig.

ALLA. Åhå! —

INCROYABLEN. Du lofvade oss likväl att du skulle sjunga den klockan elfva.

ANGE P. Seså! Bråka inte längre. Ni gör mig otålig! Jag har sagt er det — jag sjunger ingenting vidare.

ALLA. Åh!

ANGE P. Jag slår igen butiken.

ALLA. Nej hör! Hvarför det? (*m. fl. utrop.*)

Final.

KÖREN.

Du måste sjunga utan prut;
 Eljest darra för vår vrede!
 Här hjälper ej protest,
 Ge vika — det blir bäst.
 Du måste sjunga utan prut;
 Du lofvat det — alltså sjung ut!
 Tag visan fram!

Fjortonde scenen.

DE FÖRRE. CADET. GUILLAUME. BUTEUX. CLAI-
 RETTE. AMARANTHE. JAVOTTE. THÉRESE.
 och POMPONNET.

HALLENS FOLK.

Hvad mängd af folk, som hit sig tränger!
 Hvad står på — hvad står på? —

DE ÖFRIGA.

Det är Pitou, som visbutiken stänger.

HALLENS FOLK.

Pitou! Vissångaren!
 Han som smädar en och hvar!
 En slyngel just till karl!

INCROYABLEN.

Säg snarare att han är en pultron!
 Han fruktar att hans sång i kurran honom för.

CLAIRETTE (*afsides*).

(*talat*) Hvilken idé! — (*sjunger*) Hvad höfves mera?
 Blott en sång och jag föres i arrest.

KÖREN.

Han lofvat oss en sång — han tvärt den sjunga må
 Hvarom ej — han skall på ryggen få!
 Nå välan — låt det gå!
 Du måste sjunga utan prut,
 Eljest darra för vår vrede! — etc.

CLAIRETTE (*skyndar fram emellan dem*).

Nej håll!

POMPONNET.

Hvarföre hindra dem?

CLAIRETTE.

Den visan som af honom tappad är,
 Har jag i går på gatan funnit här;
 Jag kan den utantill
 Och jag för er den sjunga vill.

ANGE PITOU.

Hvad säger hon?

HALLENS FOLK.

Du sjunga här på gatan? —

POMPONNET.

Besinna — mären väntar oss!

CADET.

Bevars! Detta menlösa barn!
Nu blir jag arg — och nu vill jag
Att hon på stund skall visan sjunga.

HALLENS FOLK.

Ja — låt se hvad hon oss bjuder här!

ALLA.

Vi höra på!

ANGE PITOU.

Jag darrar.

CLAIRETTE.

Jag färdig är! —

Visa.

1.

När förr af kungar spiran fördes
De sina krypdjur riktade,
Och landets rikedom förstördes
Af favoriter, smickrare.
Direktorium af slikt ej känner,
Skenet plägar dock bedra';
Mamselle Lange ju är, god' vänner,
Nu favoriten till Barras!
Så är systemet än sig lika;
Gamla vanor ge ej vika;
Lönte ej mödan för den skull
Att kungathronen slå omkull!

KÖREN.

Så är systemet än sig lika, etc.

(*Man ser Louchard insmyga sig i fonden och lyssna.*)

CLAIRETTE.

2.

Och för att landet ruinera
 Fanns af förvaltare en här.
 Barras har *en* — och inte mera,
 Men denne är Larivaudière.
 Och om ryktets mund ej felar
 Hviskas att för hans besvär
 Med nationens egodelar
 Barras betalar Larivaudière.
 Så är systemet än sig lika,
 Fattiga flås utaf de rika, etc.

KÖREN.

Så är systemet än sig lika
 Fattiga flås utaf de rika, etc.

LOUCHARD (*afsidet; talar*).

Fort efter vakten! (*går ut.*)

CLAIRETTE.

3.

Om favoriter trogna varit
 Oss kungarnes historia lär,
 Och mera än i tid som farit
 Af vår visst ej man vänta lär.
 Barras, hvars makt re'n förr var liten
 Förlorar dagligt bit för bit,
 Ty det sägs att hos favoriten
 Larivaudière är favorit.
 Så är systemet än sig lika;
 Män förblindas — qvinnor svika.
 Lönte ej mödan för den skull
 Att kungathronen slå omkull! —

Femtonde scenen.

DE FÖRRE. LOUCHARD (med vakt).

LOUCHARD.

Arrestera denna qvinna!

ALLA.

Arrestera henne? Nej!

ANGE PITOU.

Här öppet jag bekänner
Att visan är af mig.

LOUCHARD.

Opposition här gagnar ej.

ALLA.

Åh! Det är nedrigt.

ANGE PITOU.

Så arrestera endast mej!

LOUCHARD.

Opposition här gagnar ej.

POMPONNET.

Att just uppå min bröllopsfest
Min hustru föra i arrest!

Allmän kör.

HALLENS FOLK OCH DE NÄRVARANDE ÅSKÅDARNE.

Skall man låta henne tagas
Utan att man motstånd gör?
Det af oss bör ej fördragas,
Skyddom henne som sig bör!

CLAIRETTE.

Låt mig gerna, gerna tagas
Ej mitt mod deraf försvagas;

Det mig ingen oro gör.
Låt mig gå uti arresten!
Det mig ingen oro gör.

ANGE PITOU.

Det är jag som straffas bör;
Jag författarn är ni hör!
Låt er icke nu bedragas!
Det är jag som här bör tagas;
Det är mera som sig bör.

POMPONNET.

Skall man låta henne tagas
Utan att man motstånd gör!
Det af oss bör ej fördragas
Skyddom henne som sig bör!

(till soldaterna)

Ack god herrar, värdes höra,
Ni min bröllopsglädje stör! —

LOUCHARD.

I förhör hon måste tagas,
Om mot oss man motstånd gör
Det af mig skall ej fördragas,
Då jag er i kurran för! —

(Under denna kör liflig rörelse på scenen. Louchard släpar Clairette med sig under det soldaterna fälla bajonett emot hopen, som vill sätta sig emot hennes gripande. Riddan faller under tumultet.)

Andra akten.

En salong möblerad à la grecque. Ottoman. Speltoilet. Glasdörrar i fonden. Dörrar på sidorna. Påtända vaxljus i glober af slipadt glas.

Första scenen.

M:LL E LANGE (sitter vid toaletten och biträdes dervid af)

HERSILIA. Här och der ett tiotal af »merveillenser»,
klädda i den tidens öfverdrifna moder. Ibland
dem M:LL DELAUNAY och CYDALISE.

LARIVAUDIÈRE midt på teatern.

KÖR af DAMERNA.

Nej, den saken otrolig låter
En djerfhet, som allt öfvergår.
Ibland tidens små anekdoter
Det är en skandal som förslår.
Fastän Direktoriets annaler
Just ej lida brist på skandaler
Ingen menska skall tro uppå
Hvad af er nu vi höra få.

LARIVAUDIÈRE. Ja, mina damer — alldeles så har
det gått till, midt på gatan vid stora hallarne — och
dertill af en ung flicka som bar brudkransen på
hufvudet.

M:LL DELAUNAY. Det är verkligen oerhördt.

CYDALISE. En fullkomlig skandal.

M:LE LANGE. Ja det är som ni säger, men låt oss inte tala derom. Jag har utverkat af Barras att man skulle föra till mig den unga flickan redan denna afton.

LARIV. Huru? Ta henne ut ur fängelset?

M:LE LANGE. Ja visst! Jag vill af hennes egen mund höra orsaken till hennes utfall emot mig. Fångelsemurarne skulle inte kunna säga mig något, därför vill jag höra fången. Men lemnom detta! Delaunay — du var på operan i går. Hvad talade man om derborta?

M:LE DEL. Man höll ett förskräckligt väsen.

M:LE LANGE. Och hvarföre det?

M:LE DEL. Emedan Operan hade höjt priset på platserna tre gånger högre än förut.

LARIV. Hvad säger ni väl? Och under hvilken förevändning?

M:LE DEL. På grund deraf att ljusen för närvarande kosta fyrtifem francs.

M:LE LANGE. Nå det är inte mera än billigt. I vår republikanska tid lyser solen gratis för alla människor — men ljusen, dem får man lof att betala. — Än du, Cydalise, hvar har du tillbragt din afton?

CYD. Jag har varit och helsat den uppstigande stjernan, den sköna, behagfulla och mäktiga madame Tallien.

M:LE LANGE. Och hur finner du henne?

CYD. Förtjusande! Tänk dig Calypso flyttad från sin ö till våra moderna promenadplatser, klädd i sin grekiska tunika, så dekolleterad som möjligt, det är klart; och betäckt med juveler från hufvud till fot.

LARIV. Hvart skall det taga vägen med vår anständiga republik?

M:LE LANGE. Men hvar håller då min perukmakare hus? Hersilia, se efter om medborgaren Pomponnet har kommit — och skulle han icke vara der ute så väntar ni tills han kommer.

HERSILIA. Ja medborgarinna (*går ut*).

LARIV. Ni skickar bort er kammarjungfru?

MILLE LANGE. Ja! Vi måste tala om vår stora plan! När skola vi komma tillsammans?

MILLE DEL. Redan i natt.

MILLE LANGE. Hvad säger ni?

MILLE DEL. Vi ha stämt möte denna afton klockan tolf här — hos er.

MILLE LANGE (*stiger upp*). Huru? Här hos mig — och jag har inte blifvit underrättad.

LARIV. Jag hade åtagit mig det — men den der löjliga historien i morse har kommit mig att glömma alltsammans — —

MILLE LANGE. Men hvarföre just hos mig?

LARIV. För att icke ingifva några misstankar.

CYD. Naturligtvis. Hela världen vet att du är Barras' favorit — och detta isolerade hus, rue de Clichy — —

MILLE LANGE. Det är snarare ett skäl *för* misstankar. Om man ser alla våra vänner nattetid skynda hit till detta aflägsna kvarter, skall man — — Ah! Jag har en idé — jag skall låta upplysa mina salonger som till en fest — —

ALLA. Det är bra — —

LARIV. Man kan inte vara nog försiktig. Auge-raus soldater ha fått kunskap om att våra vänner bära till föreningstecken en svart halsduk och blond (röd) peruk; och alltsedan i går hålla de en formlig jagt efter alla som visa sig i den kostymen.

MILLE DEL. Det är sant. I går på boulevard des Italiens ha de rusat på flere personer, som buro svarta halsdukar.

CYD. Man talar till och med om att åtskilliga blifvit arresterade.

MILLE DEL. Kan man begripa sådant? Gamla krigsbussar, som skickas oss från Egypten och som ta sig för att älska republiken för dess egen skull.

MILLE LANGE. Men tålmod — tålmod bara!

Kupletter.

Augereaus soldater ä' käcka!

ALLA.

Ä' käcka!

M: LLE LANGE.

Men fastän svaga qvinnor blott
 Mot dem vi stå oss ganska godt.
 Ej karlarne förskräcka
 Oss qvinnor unga, täcka,
 Ty att vår vilja lyda
 Det är just deras lott.

1.

Herr Augereau när han med sin armé
 Skall ut i striden sig bege
 Hans långa sabel får man se
 Bakefter släpande.
 Vi, som allt hot så gerna spara,
 Vi släpa inte mer än våra rober blott,
 Men just med släpen bara
 Vårt mål vi säkrast nått.

Ensemble.

Augereaus soldater ä' käcka, etc.

M: LLE LANGE.

Vår fiende förvisst odödlig blir,
 Han lagrar vinner här och hvar,
 Han Montenotte tagit har
 Och tagit Abukir.
 Ack här, der nöjets festljus brinna,
 Eröfra äfven vi, men tyst och småningom,
 Och flera segrar vinna
 Än *de* ens drömma om.

Ensemble.

Augereaus soldater ä' käcka, etc.

EN BETJENT (*anmäler*): Medborgaren Trenitz!

Andra scenen.

DE FÖRRE. TRENITZ.

ALLA (*koketterande*). Ah! Det är han — det är han!TRENITZ (*med läspande ton och tillgjorda åtbörder*).
God afton, god afton! Alltid lika förtjusande, lika
tillbedjansvärda! (*till Lange*) Hell gudinnan i denna
strålände olymp! God afton, Laivodié! Ni ser en
man utom sig af förtjusning — — (*gör ett entrechat
och trampar då han hoppar ned igen Larivaudière på
foten.*)

LARIVAUDIÈRE. Besitta och regera.

CYDALISE. Hvilken grace!

M:LLE DELAUNAY. Med hvilken vighet han hop-
par upp!

M:LLE LANGE. Och hur lätt han kommer ner igen.

LARIV. (*afsides*). Jo! Jag känner det — på mina
fötter.

M:LLE LANGE. Ack, min Gud!

ALLA. Hvad är det?

M:LLE LANGE. Se bara — en svart halsduk!

M:LLE DEL. Och en blond peruk! Oförsigtige!

CYD. Att våga sig ut på det viset?

M:LLE LANGE. Ni vet således inte att Augereaus
soldater?TRENITZ. Än se'n — Augereaus soldater! Jag
har sett dem — och gått förbi dem med min svarta
halsduk.

ALLA. Nej hvad säger ni? — är det möjligt?

TRENITZ. Och jag såg på dem så här! (*mimik*)

LARIV. Och ni var ensam?

TRENITZ. Alldeles ensam — (*svänger sin käpp*) med
min exekutiva makt förstås! — Och när jag har den
i handen råder jag inte någon att komma mig för när.M:LLE DEL. Han är lika modig som han är älsk-
värd.

CYD. Men bra lätt på foten — den skälmen!

TRENITZ. Oh — hvad det betræffar — — (än-
nar göra ett hopp men Larivaudière tar honom hastigt
i benet.)

LARV. Nej stopp, medborgare. (afsidet) Jag risker
inte mina liktornar en gång till.

Tredje scenen.

DE FÖRRE. HERSILIA. POMPONNET.

HERSILIA (anmäler). Medborgarinna! Nu ä' peruk-
makarn här.

POMPONNET (med förvirrad uppsyn). Ack, min
nådiga! Nej — medborgarinna ville jag säga — ur-
säkta att jag kommer så sent! Jag ber om förlåtelse —
jag har sprungit, och — —

MILLE LANGE. Hvilken förvirrad min!

LARIV. Ja, i sanning! Han ser alldeles fänig ut.

TRENITZ. Och håret står i alla väder.

ALLA. Tala — Låt höra! Hur är det fatt!

POMP. Ack, det har händt mig en stor olycka.

MILLE LANGE. Hvilken då?

POMP. Jag skulle just till att gifta mig med en
engel som jag tillbad — —

MILLE LANGE. Och hon har bedragit er?

POMP. Nej — inte ännu — men just i det ögon-
blick då vi skulle bege oss till municipalitetet — —
Åh! bara jag tänker på't — — (torkar sig i ansigtet.)

MILLE LANGE. Fortfar!

POMP. Kan ni tänka er det? Min hustru —
nej min fästmö, får i hasten jag vet inte hvad för en
galen idé — —

MILLE LANGE. Vidare?

POMP. Och tar sig till att sjunga en nidvisa — —

LARIV. Ah! Jag har det — jag gissar hela sam-
manhanget — det måste vara — —

MILLE LANGE. Ursäkta, men ä' det ni som be-
rättar — eller om det är Pomponnet, så — —?

LARIV. Om ni vill, så skall jag — —

M:LLE LANGE. Nej — det vill jag inte. Fortsätt, Pomponnet!

POMP. Ack, nej! Jag bör kanske inte säga er — och ändå är det kanhända ni ensam, som — —

M:LLE LANGE. Vänta då! Den der unga flickan i bruddrägt, som arresterades på gatan — —

POMP. Huru? Ni vet redan? — —

M:LLE LANGE. Det var således er fästmö?

POMP. (*faller på knä*). Ack nåd för mig! — nej — för henne!

M:LLE LANGE. Jaså, min kära Pomponnet! Det är således er fästmö som vågar anfälla regeringen och sjunga smådevisor öfver mig?

POMP. Ack, om ni kände henne! Af bara oförstånd trodde hon att man kunde få säga sanningen rent ut i en republik.

Kupletter.

1.

Allt hvad hon gör sker omedvetet
Och uti barnslig oskuld blott;
Knappt kan hon skilja oudt från godt,
Men talar öppet och förmätet.
I republiken af den villa
Hon dårats att man utan prut
Kan sanningen få sjunga ut; —
Till den grad är naiv den lilla.

2.

Så barnslig har hon kunnat vara
Att hon mot makten förde krig;
Men tänkte dervid ej för sig,
Att detta innebar en fara.
Hon ej förstod att denna sång
Som eder smädat alltför illa,
Har skadat oss på samma gång!
Till den grad är naiv den lilla.

M:LLE LANGE. Jag vill lära känna den der visan.

POMP. Det är rätt — ty det är visan som bör bestraffas, eller rättare sagdt, den som skrifvit henne.

M:LLE LANGE. Ni känner författarn?

POMP. Om jag känner honom! Det är en gatsångare som heter Ange Pitou.

M:LLE LANGE. Ange Pitou!

ALLA. Är det han?

LARIV. Återigen han? Men hvad vill det säga? Jag betalar den slyngeln för att låta bli att sjunga och i dess ställe låter han unga flickor föredra hans rimsniderier.

POMP. Oh, det är bara af en händelse! Min fästmo hade hittat den der visan på gatan.

M:LLE LANGE. Och har ni den omtalta visan?

POMP. Ja visst! Jag fick tag i den i hennes rum, dit vi gingo in allesammans efter arresteringen.

M:LLE LANGE. Och hvar har ni den?

POMP. Hemma hos mig — väl undangömd.

M:LLE LANGE. Gå efter den straxt och bär den hit till mig!

POMP. Till er?

M:LLE LANGE. Ja! Gör som jag säger!

POMP. Men ni lofvar ju att förlåta sängerskan?

M:LLE LANGE. Vi få väl se. Skaffa mig visan först.

POMP. Ja, jag går — men jag ber er — —

M:LLE LANGE. Så spring då, hör ni!

POMP. Jag springer! (*kastar sig på Larivaudiers*)
Oh! —

LARIV. (*skuffar honom på Trenitz*). Dra' åt fanders!

TRENITZ (*knuffar honom ifrån sig*). Sacré-nom!

POMP. Om förlåtelse! Jag — — (*springer undan och ut.*)

M:LLE LANGE. Den stackars gossen hittar aldrig ut.

LARIN. Jag hoppas, min bästa Lange att ni inte visar er svag — och att — —

M:LLE LANGE. Jag gör hvad jag vill, och den saken rör mig personligen. A propos — vår sammankomst blir således här denna natt klockan tolf.

TRENTIZ. Alldeles det. Genom lilla trädgårdsportens. Det är jag som skall samla ihop våra vänner.

MILLE LANGE. Skynda er då — ty hon har redan slagit tio.

TRENTIZ (*i det han går*). Det skall gå så qvickt som en vestanvind! (*Försvinner med ett entrechat.*)

MILLE LANGE (*till damerna*). Och ni, mina damer, gör en promenad i parken så länge och besök mina växthus — jag skall låta underrätta er när herrarne äro här.

MILLE DELAUNAY. Ja, för all del glöm inte det, ty vi äro särdeles angelägna om att få vara närvarande.

CYDALISE. Naturligtvis! Det är så gruffigt roligt att konspirera — det tycker jag åtminstone.

ALLA. Än vi då — (*de gå ut.*)

LARIV. (*afsides*). Hvarföre vill hon skicka bort oss?

MILLE LANGE (*till Larivaudière*). Nå! Än ni då? Hvad gör ni här?

LARIV. Jag! — Jag väntar.

MILLE LANGE. Ah! Det är så rätt, det! Ge order att alla salongerna ekläreras klockan tolf!

LARIV. Men det är ju inte så brådtom, tycker jag.

MILLE LANGE. Förlåt, men jag anhåller att ni täckes lemna mig ensam.

LARIV. Oh, om jag vore svartsjuk!

MILLE LANGE. Var svartsjuk så mycket ni behagar, bara ni går er väg!

LARIV. Godt! Jag går — (*afsides, i det han går*)
men jag skall ha ögonen uppe. — —

Fjerde scenen.

MAMSELL LANGE, sedan HERSILIA.

MILLE LANGE. Således klockan tolf och jag väntar honom klockan elfva! Ah! Jag borde inte ha stämt möte med honom här. Den fördömde Larivaudière har hela polisen i sin sold och en skandal skulle kunna stå mig dyrt, synnerligast i detta ögonblick. Man sä-

ger att Barras inte tänker på något annat än madame Tallien! — Bah! Hvad frågar jag efter denna qvinna! Och hvad bryr jag mig om Barras för resten? — Den unge Ange Pitou är en vacker gosse! — Men hvarföre ska' han just vara min fiende? — Kanske emedan jag står i Capuleternas led och han strider för Montague's. Ack om vi voro fiender på samma sätt som Romeo och Julia!

HERSILIA (*kommer in*). Medborgarinna, en polisagent, åtföljd af en ung flicka i bruddrägt begär att få tala med er.

M:LE LANGE. Ah! Det är sant — låt medborgarinnan stiga in!

HERS. Stig in, medborgarinna!

Femte scenen.

MAMSELL LANGE. CLAIRETTE.

CLAIRETTE (*afsides; i fonden*). En fin dam! — En elegant salong! Min fångenskap börjar ganska lustigt.

M:LE LANGE. Kom närmare!

CLAIR. Här ä' jag, medborgarinna!

M:LE LANGE. Det är således ni, som — (*ser på henne*) Himmel! — Clairette!

CLAIR. Nej se! Är det du!

M:LE LANGE. Kan det vara möjligt?

CLAIR. Henriette! — Det är då ett besynnerligt sammanträffande.

M:LE LANGE. Det är således du som sjunger smådevisor om mig på gatorna?

CLAIR. Jag?

M:LE LANGE. Ja! Har du inte blifvit arresterad för en visa som du sjöng?

CLAIR. Jo, det är sant — men visan talade inte om dig?

M:LE LANGE. Hvad falls? Talade den inte om mademoiselle Lange?

CLAIR. Lange! Det skulle således vara du?

M: LLE LANGE. Hvadan denna förvåning?

CLAIR. I pensionen hette du Henriette Jolivar.

M: LLE LANGE. Jag har bytt om namn. Lange är mitt teaternamn; jag är, som du kanske vet, skådespelerska vid théâtre Feydeau. Men, min kära Clair — hvarför har du på öppen gata sjungit en upp-
rorisk visa och till på köpet klädd i bruddrägt?

CLAIR. Ack, det är en lång historia. Man ville gifta bort mig emot min vilja.

M: LLE LANGE. Med Pomponnet?

CLAIR. Du känner honom?

M: LLE LANGE. Det är min perukmakare.

CLAIR. Ah bah!

M: LLE LANGE. Fortsätt bara!

CLAIR. Och som jag hvarken kände håg för att gifta mig med honom och inte heller kunde säga nej — —

M: LLE LANGE. Inte säga nej?

CLAIR. Först och främst emedan en vacker ung man, som jag tror att jag föredrar — —

M: LLE LANGE. Jaså — du bara tror?

CLAIR. Nå, som jag föredrar, om du så vill!

M: LLE LANGE. Ja — det låter bättre!

CLAIR. Nå väl, den der unge mannen hade svurit att han skulle döda sig om jag gifte mig med någon annan.

M: LLE LANGE. Och du var nog barnslig att tro på tocke der?

CLAIR. Oh! Om du kände honom! Han är så tilltagsen och fruktar inte för någonting; — och för resten är *det* inte allt — det der giftermålet var mig ålagdt af det goda folket vid hallen, som har uppfostat mig.

M: LLE LANGE. Ah, jag mins! Och dina pappor och mammor befinna sig väl?

CLAIR. Tackar som frågar — alldeles förträffligt. Med ett ord, för att undgå allt bryderi har jag inte funderat ut något bättre medel än att låta arresteras mig.

M: LLE LANGE. Ha, ha! Det var också en idé.
 CLAIR. En af dessa befängda idéer som vi hade
 så många i stora pensionen i Faubourg du Roule.
 M: LLE LANGE. Ack ja — den tiden voro vi glada,
 naiva, oskyldiga — jag talar för mig — och lyckliga!
 CLAIR. Ack pensionen! Hvilka minnen!

Duetto.

BEGGE.

Hell er, I glada barndomsdagar,
 Saliga vår — så ljuf, så kort!
 Minnet af dig från hjertat jagar
 Mången tungsint oro bort!
 Saliga hägring! O hvi flydde du så snar!

M: LLE LANGE.

Säg, mins du väl när jag veta fick af dig
 Hvarfrån du kom och din omgifning —
 Hur tvärt i smyg jag sprang och köpte mig
 Om stadens hallar en beskrifning!

CLAIRETTE.

Med glåpord späckad utan ända
 Af mångelskornas skrå använda,
 De värsta som i språket ges.

M: LLE LANGE.

Den katechesen var kanhända
 Den enda som perfekt vi läst.

Ensemble.

Hell er, I glada barndomsdagar, etc.

M: LLE LANGE.

Och nu, då jag är vid makten,
 Så gör man visor öfver mig —

CLAIRETTE.

Och jag blir knipen, jag, af vakten
 Då jag helt öppet smädar dig!

M:LLE LANGE.

Men — uti våra barndomsdar,
Med ledning allt af torgkatchesen,
Du skulle fått ett annat svar:

(Med händerna i sidan liksom mångelskorna då de gräla på hvarandra)

“Hör mans på mamsellen min,
Håller hon ej truten sin,
Förbanningen ::
Täpper jag den ej igen!”

CLAIRETTE.

Och jag gett svar i samma ton:

(Samma spel)

“Käraste mamsell så söt
Lägg sin näsa ej i blöt!
Drag hon genast hakan in ::
Eljest händer
Hon blir bränder
Uppå katastrofen sin!”

BEGGE *(skrattande)*.

Ha, ha, ha, ha!
Det är rätt bra!

M:LLE LANGE.

Det språket dock mer kärnfullt är
Än man i fina världen lär.

BEGGE.

Ha, ha, ha! Det har sitt värde
Att ha gått uti pension!
Tänk hur mycket der vi lärde
Båd' i språk och i fason! —
Barndomstid, som flytt så snar,
Hvad du ändå lycklig var!

M:LLE LANGE.

Säg, mins du hur man helt förslagen
I skolan lyckats lura ut

Madame Angots Dotter.

Att far Angot re'n sett sitt slut
Minst tvänne år förr'n du såg dagen?

CLAIRETTE.

Men ännu mera lustigt var
Att, trots vi forska' lite hvar,
Och vände saken ut och in,
Man aldrig fick sig klart hvad namnet var på din!

BEGGE.

Ha, ha, ha! Det har sitt värde
Att ha gått uti pension, etc. etc.

Sjette scenen.

DE FÖRRE. - HERSILIA sedan LOUCHARD.

HERSILIA. Medborgarinna, kan jag få tala vid er?

M:LLE LANGE. Ja visst.

HERS. Med er ensam?

M:LLE LANGE (*går emot henne*). Hvad är det frågan om?

HERS. En äldre qvinna har infunnit sig här i sällskap med en ung man.

M:LLE LANGE. Aek, min Gud! Det hade jag alldeles glömt.

CLAIRETTE. Kanhända jag stör dig?

M:LLE LANGE. Nej, men — —

LOUCHARD (*kommer in*). Ursäkta, medborgarinna — jag kommer tillbaka för att afhemta min fånge.

M:LLE LANGE. Ni kan gå härifrån ensam! Manssell stannar hos mig.

LOUCH. Här?

M:LLE LANGE. Gå! Jag ansvarar för henne.

LOUCH. Jag aflägsnar mig. (*Bugar sig och säger afsides*) Och derinne, i salongen nästintill, vismakaren Ange Pitou! — Jag skall ta reda på hvad han har här att göra! (*Helsar och går.*)

M: LLE LANGE. Och du, min kära Clairette — stig in i denna boudoir — jag skall snart komma efter. För resten kan du vara lugn, du skall slippa gifta dig med Pomponnet.

CLAIR. Åh, tack, tack! (*går in till höger.*)

M: LLE LANGE. Så der ja! Nu kan man få stiga in

HERS. Gumman och den unge herrn?

M: LLE LANGE. Nej, bara den unge herrn.

(*Hersilia går ut.*)

Sjunde scenen.

MAMSELL LANGE. ANGE PITOU.

ANGE PITOU (*kommer in*). Låt oss nu vara uppmärksamma! Kom ihåg, min vän Pitou, att du är här bara för Clairettes skull — att du endast kommit hit för att rädda henne — således — —

M: LLE LANGE. Kom närmare.

ANGE P. (*afsides*). Tusan! Hon ä' en vacker qvinna!

M: LLE LANGE. Ni behöfver inte vara rädd.

ANGE P. Åh! Jag är inte rädd alls.

M: LLE LANGE. Vet ni hvem jag är, min herre?

ANGE P. Jag har nyss fått veta att jag hade den äran bli emottagen af mamsell Lange.

M: LLE LANGE. Vet ni hvad? Ni har en vacker röst?

ANGE P. Ni bör förstå sådant, mamsell, ni som sjelf är skådespelerska.

M: LLE LANGE. Och så ser ni ganska bra ut — —

ANGE P. Hvad skulle jag säga om jag vågade svara er?

M: LLE LANGE. Nå låt höra! Hvad skulle ni säga?

ANGE P. Att jag är förbländad — att jag aldrig sett något mer förtjusande — (*afsides*) För fan — hvad är det då jag säger? Än Clairette?

M: LLE LANGE. Ni lär ha geni?

ANGE P. Ni förstår — man har då och då några lyckliga momenter!

M: LLE LANGE. Och tillägg till allt det der mannet Ange, som är gemensamt för oss begge — ty ni ni heter ju Ange?

ANGE P. Som ni säger — Ange Pitou.

M: LLE LANGE. Men hvarföre gör Ange Pitou af mamsell Lange en liten demon?

ANGE P. Derföre att, i trots af den goda tanke ni har om honom, Ange Pitou är ett dumhufvud som inte vet hvad han säger.

M: LLE LANGE. Man gör alltid orätt i att döma utan att först se eller höra — och om jag har förklarat mig såsom er beskyddarinna är det derföre att jag kände er.

ANGE P. Ni kände mig?

M: LLE LANGE. Jag har sett och hört er på en vanlig plats vid Saint Germain l'Auxerrois.

ANGE P. Det är den enda plats jag innehar och som jag ändå inte begärt af Direktorium.

M: LLE LANGE (*småler*). Man säger att Direktorium förskaffat er andra som ni inte heller begärt.

ANGE P. (*gladt*). Det är sannt. Alltsedan vi fått den välsignade friheten sitter jag lite emellan i arrest — i Petit Châtelet, i Halle au Praps, vid Château d'eau. Jag är hemmastadd i alla fängelser i Paris.

M: LLE LANGE. Men ni dröjer aldrig länge kvar i dem!

ANGE P. Tack vare er hemlighetsfulla makt!

M: LLE LANGE. Men denna makt har sina gränser. Låt se — kom hit och sätt er bredvid mig! Vi skall resonnera litet!

ANGE P. Sätta mig bredvid henne! — Jag är säker om att jag kommer att glömma Clairette!

Duetto.

1.

M: LLE LANGE.

I politik låt oss nu resonnera — —

ANGE PITOU.

Att tala politik med er? — —

MILLE LANGE.

Ja hvarför ej?

ANGE PITOU.

Förlåt jag ber — —

Hur kan er dylikt intressera?

MILLE LANGE.

Jag önskar veta blott, min vän,
 Hvarför med lif och själ ni än
 Står fast vid gammaldagsregimen?
 Ni, som de ungas led tillhör —
 Säg hvad den nya för förfång er gör, —
 Den som i mig representeras?

ANGE PITOU.

Min sköna — tala inte så!
 Om sådan är den unga — då
 Allt motstånd vore *læse crimen*.
 Vid glansen af dess ljufva drag
 Dess omotståndliga behag
 Hur är det möjligt frågar jag —
 Att ej alltmera dag för dag
 Tillbe den nyaste regimen!

2.

MILLE LANGE.

Min oro mer och mer nu gifver vika!
 Välan, poet från tid som flytt,
 Med Frankrike blif ung på nytt
 Och gläd er åt dess löften rika.

ANGE PITOU.

Det gamla Frankrike mig gaf
 Sin ömhet — och jag var dess slaf!
 Men skall jag älskas af det unga?

M:LLE LANGE.

Det älskar er mer än sig bör —
 Det kan jag gå i borgen för,
 Det talar med min egen tunga.

ANGE PITOU.

Min sköna — tala inte så!
 Om sådant är det unga, då — —

M:LLE LANGE.

Nå säg! — —

ANGE PITOU.

Ack, känslan röjs af pantomimen —
 Då jag beundrar det i er
 Och det mitt hjertas hyllning ger;
 Jag paradiset's ljusning ser
 Och sist på knä jag faller ner,
 (*faller på knä*)
 På knä för nyaste regimen!

M:LLE LANGE. Ni är således ingen vän af republiken?

ANGE P. Mon dieu — jag vet inte hur det kommer sig — men det är af instinkt. Jag har blifvit uppfostrad och lefvat i andra idéer — och, upprigtigt taladt, hvad jag sett af republiken — — jag vill inte tala om republikanskorna — —

M:LLE LANGE. Nå — då så?

HERSILIA (*utanför; bultar på dörren*). Medborgarinna, medborgarinna!

M:LLE LANGE (*stiger upp*). Hvem är det som undestår sig?

Åttonde scenen.

DE FÖRRE. HERILIA, sedan CLAIRETTE.

HERILIA. Af nåd! Bara två ord, medborgarinna.

M:LLE LANGE (*går emot henne*). Hvad är det frågan om?

HERS. Polisagenten, som hitförde den unga damen slog sig i språk med gumman som följde den der medborgaren hit. Derefter gaf han sig i största hast till medborgaren Larivaudière och jag såg dem nyss begge två hastigt komma öfver gården för att begifva sig hit upp. Medborgaren Larivaudière tycktes vara alldeles ursinnig.

M:LE LANGE (*afsidet*). Och att låta honom gå härifrån nu, när han en gång kommit! Ah! (*öppnar dörren till boudoiren och ropar*) Clairette, Clairette!

ANGE PITOU (*afsidet*). Clairette?!

M:LE LANGE. Kom hit — kom hit genast!

CLAIRETTE (*kommer in*). Här ä' jag.

ANGE P. Är det möjligt?

CLAIR. Ah!

M:LE LANGE. Ni känna hvarandra?

HERS. Nu ä' de redan här.

M:LE LANGE (*till Clairette och Pitou*). För all del motsäg mig icke! Hvad jag än må säga måste ni bestyrka det, eljest är jag förlorad.

CLAIR. och PITOU. Förlorad? Hvad säger ni?

M:LE LANGE (*ser dörren öppnas*). Tyst!

Nionde scenen.

DE FÖRRE. LARIVAUDIÈRE. LOUCHARD. BETJENTER.

LARIVAUDIÈRE (*till betjenterna som stanna utanföre*). Bevaka alla dörrar och låt ingen menska slippa hvarken in eller ut.

M:LE LANGE. Hvad vill det här säga, medborgare Larivaudière.

LARIV. Jo — det är sköna saker jag får höra?

M:LE LANGE. Nå — hvad är det ni får höra då?

LARIV. Och det frågar ni, när jag finner här — (*blir varse Clairette*) Hvad ser jag väl?

M:LE LANGE. Nå? — när ni finner — hvad?

LARIV. Var så god och förklara mig? — —

M:LE LANGE. Jag har ingenting att förklara, men ni täcktes säga mig orsaken till er brådstörtade entré!

LARIV. Jaså! Ni vill — — Nå väl! Må göra.
Så vet då, min nådiga, jag vet allt!

M:LLE LANGE. Nej, hvad säger ni?

LARIV. Jag vet att ni har skrivit till den der
medborgaren — —

M:LLE LANGE. Nå än se'n då?

LARIV. Som ni har gått och förälskat er i — —

CLAIRETTE och ANGE PITOU (*afsides*). Hvad säger han?

LARIV. Och som ni låtit föra hit, medan ni skickat
bort mig för att emottaga honom utan vittnen.

M:LLE LANGE. Nå vidare?

LARIV. Vidare! Är det inte nog det?

M:LLE LANGE. Vet ni ingenting mera?

CLAIR. (*afsides*). Hon bryr sig inte ens om att
försvara sig.

LARIV. Ni tycker således inte att jag vet alldeles
tillräckligt.

M:LLE LANGE. Ni är en gammal narr!

LARIV. Är jag? — —

M:LLE LANGE. Om ni tror att jag ens skulle bry
mig om att rättfärdiga mig inför er — — men tiden
hastar och omständigheternas allvar fordrar att jag
bekämpar min harm. Ja, det är sannt att jag skrivit
till den der medborgaren — det är sannt att jag låtit
föra honom hit, der mamsell Clairette, min väninna,
befann sig — och eftersom ni fordrar en förklaring
af mig, så vet då att medborgaren Pitou älskar mamsell
Chairette och är likaledes af henne älskad tillbaka!
(*Pitou och Clairette se litet förvånade på hvarandra.*)

Quintett.

LARIVAUDIÈRE.

Åh!

LOUCHARD.

Åh!

M:LLE LANGE.

Ja — för hennes skull är det bara
Som denna herrn befinnes här.

Eder jalsi kan ni spara,
Ty den ej på sitt ställe är!

ANGE PITOU (*för sig*).

Hon lockat mig uti en snara;
Jag trodde hon i mig var kär,
Men hon tycks gubben trogen vara
Och jag — jag öfverflödig är.

CLAIRETTE (*för sig*).

Helt visst det är för min skull bara
Som sig Pitou infunnit här;
Jag bör väl ej misstrogen vara,
Men likaväl — jag fruktan bär.

LARIVAUDIÈRE (*för sig*).

Hur skall jag saken rätt förklara?
Hvad gör den unge mannen här?
Säkert hon mig lurar bara,
Derom intet tvifvel är!

LOUCHARD (*afsidet*).

Min arma rygg är allt i fara,
I otid jag mig gjort besvär;
Ty befinns hon trogen vara,
Hans vrede jag umgälla lär.

LARIVAUDIÈRE (*till Clairette*).

Men nej — det sägs ni är med Pomponnet trolofvad —
Man bara lurar mig — —

CLAIRETTE.

Nej — jag försäkrar er — —

MILLE LANGE (*till Larivaudière*).

Af edert tvifvel känner jag mig sårad
Och eder misstro jag med smärta ser.

LARIVAUDIÈRE (*till Clairette*).

Då, om ni kan, på ögonblicket svär
Att ni i denna herrn är kär!

CLAIRETTE.

Kors! Om ni så vill — — ja!
Jag svär det — jag är i honom kär.

MILLE LANGE (*afsidet*).

Den stackars lilla — hur röd hon är —
Men för min sak det ingen skada gör!

LOUCHARD (*afsidet*).

Nu snart på dörren man mig kör!

LARIVAUDIÈRE (*till Pitou*).

Och ni, min vackra sångare,
Ni kommit hit att träffa denna flicka?

ANGE PITOU.

Ja, det slår in till punkt och pricka,
Jag kommit hit att henne se!

MILLE LANGE.

Hvad han ljuger charmant!

LARIVAUDIÈRE.

Ni det svär!

ANGE PITOU.

Jag det svär!

LOUCHARD (*afsidet*).

Lögn det är!

Ensemble.

MILLE LANGE, CLAIRETTE och PITOU.

Ni må för resten tänka
Om saken hvad ni vill,
Men ni oss tro bör skänka
Och tiga vackert still!

LARIVAUDIÈRE (*för sig*).

Man må för resten tänka
Om saken hvad man vill,
Men jag dem tro bör skänka
Och tiga vackert still!

LOUCHARD (*för sig*).

Man må för resten tänka
Om saken hvad man vill,
Men någon tro dem skänka
Det står rakt inte till.

LARIVAUDIÈRE (*till Louchard*).

Hvad sa' då du, din dummer jöns?
Ditt får — din åsna — din bulvan!

LOUCHARD.

Förlåt — förlåt! Man kan så lätt ta miste!
Jag trodde att — — emellertid — —
Ack förlåt — förlåt! Nu jag tror — —

LARIVAUDIÈRE.

Nå, hvad tror du? — —

LOUCHARD.

Jo — att mamsell Lange — den ljufva
Är en engel uti dygd!

M LLE LANGE.

Ändtligen rätt man mig skänker,
Jag en engel är — får gå!

(*till Larivaudière*)

Och — när polisen så tänker
Bör ni tänka likaså!

ALLA (*muntert*).

Ändtligt man rätt henne skänker,
Hon en engel är som få;
Och när polisen så tänker
Bör jag (ni) tänka likaså!

LARIV. Men om också allt det der vore sannt,
täcks ni vara god och förklara mig, min nådiga, hvar-
för ni beskyddar det der herrskapets kärleksförhål-
lande, han, en rebell som sätter ihop nidvisor öfver
er och mig, och hon en tossa, som tar sig för att
sjunga dem midt på gatan!?

M LLE LANGE. Medborgare Larivaudière, ni ä' då
i sanning bra inskränkt — —

LARIV. Ä' jag — —

M LLE LANGE (*pekar på Louchard*). Aflägsna denne
man!

LARIV. Gå ut men dröj utanför! (*Louchard går*).
Nu är jag färdig att höra er.

MILLE LANGE. Clairette — språka du ett ögonblick med din hjertans kär — jag skall snart vara hos dig. (*Till Larivaudière*) Ni lär er då aldrig att begripa något?

LARIV. Hvad är det jag skall begripa då?

MILLE LANGE. Att Pitou är revolutionär poet och royalist i grund och botten — att han kan blifva oss nyttig och att det är af högsta vigt att fästa honom vid oss — —

LARIV. Hvad för något?

MILLE LANGE. Med tacksamhetens band.

LARIV. Jaså!

MILLE LANGE. Ni börjar således förstå?

LARIV. Det är sublimt.

MILLE LANGE. Ni tycker det.

LARIV. Och jag förklarar att jag är ett dumhufvud.

MILLE LANGE. Jag vågade inte säga det.

LARIV. Men också, hvarför skulle den der fördömde Louchard? (*Röster utanföre.*)

MILLE LANGE. Tyst! Hör ni?

LARIV. Skulle det kanske redan vara våra vännar, som — —

POMPONNET (*utanföre*). Men när jag säger er att man väntar mig.

MILLE LANGE. O himmel — det är Pomponnets röst.

CLAIRETTE (*kommer ned*). Det är min fästman.

MILLE LANGE. Han får inte se dig. (*Öppnar dörren till venster i fonden*) Gå in begge två i det här galleriet och visa er icke.

LARIV. (*afsidet*). Jag trodde att jag var den lurade här och så är det bara den der idioten Pomponnet — —

MILLE LANGE (*så snart Pitou och Clairette gått ut*). Åh, hvilken idé! (*till Larivaudière*). Den der Pomponnet kan kompromottera oss.

LARIV. Pomponnet?

MILLE LANGE. Derföre är det bäst att vi så snart som möjligt blifva honom qvitt!

LARIV. Men på hvad sätt?

MILLE LANGE. Jag vet ett. Låt alla, som ä' derute, komma in! (*Bullret, som varat under hela denna scen, blir starkare; man hör Pomponnet skrika utanföre.*)

POMP. (*utanföre*). Anmäl mig! Jag vill att man skall anmäla mig!

LARIV. (*öppnar dörren*). Hvad är det för något? Hvarför detta larm?

Tionde scenen.

DE FÖRRE. POMPONNET. LOUCHARD. BETJENTER.

POMPONNET (*hålles kvar vid dörren af betjenterna som hindra honom att gå in*). Det är jag, Pomponnet! Man väntar mig och de här slynglarne vilja hindra mig — —

LARIV. Kom in allesammans!

POMP. Nå, ser ni det! Jag sad' dem att det var mycket viktigt — och att man väntade på mig — men det hjälpte ej — — (*till mamsell Lange*) Medborgarinna — jag medför — — (*gräfvor i sina fickor.*)

MILLE LANGE. Vänta ett ögonblick! Ni säger att ni ä' Clairettes fästman?

POMP. Ja — vi tillbedja hvarandra, och det är just derföre som — —

MILLE LANGE. Ni är ju elev af den store Leonard?

POMP. Ja visst, medborgarinna — och det är just hans lektioner jag har att tacka för äran att — —

MILLE LANGE. Och ni har ju varit coiffeur i familjerna Breteuil och Condé?

POMP. Ja — före revolutionen — när man bar stora skepp på hufvudet!

MILLE LANGE (*till betjenterna*). Undersök fickorna på denne man! (*Musik*).

POMP. Hvad behagas?

MILLE LANGE. Han bör ha på sig en niävisa, riktad emot Direktorium.

POMP. (*under det man visiterar hans fickor*). Ja, det har jag. (*till betjenterna*) Låt bli mina fickor, säger jag! — Låt mig vara i fred! — Jag har den der visan — det är just därför som jag kommer hit.

MILLE LANGE. Han har visan! Låt sätta denne man i arrest!

POMP. Nej hör nu! Hvad skall det tjena till? — (*Man för Pomponnet mot dörren*.)

LARIV. Som sagdt! Låt arresteras honom! Louchard! Ni svarar för honom. (*afsides*) Jag begriper inte alls, men det gör ingenting! —

POMP. Arresteras mig? — (*Pomponnet köres ut; sedan han är borta*.)

LARIV. Jag förstår ingenting af allt det här! Var så god och säg mig hvarför ni låter mig arresteras den der stackarn? —

MILLE LANGE (*som dragit sig uppåt fonden*). Vänta litet! (*ropar utåt kulisserna*) Kom nu, kom! —

CLAIR. Vi ha derifrån hört och sett alltsammans.

LANGE P. Hvarföre låter ni arresteras honom i mitt ställe? —

MILLE LANGE. Ni intar ju hans plats — han måste således intaga er.

CLAIR. Om det är det som skall kallas för rättvisa, så...

LARIV. Men så förklara mig då en gång! —

MILLE LANGE. Först och främst vill jag säga er att klockan är nära tolf.

LARIV. Tolf! Ah, mon dieu — jag glömde alldeles —

MILLE LANGE. Tyst! Jag glömmer inte, jag — (*Hersilie synes*) Min söta Clairette — du skall följa min kammarjungfru. Hersilie, för in mamsell i mitt rum — hon skall der tillbringa natten.

CLAIR. Det blir således mitt fängelse! —

MILLE LANGE. Gå och lägg dig barn, sof godt — och i morgon ska vi språkas vid! —

Elfte scenen.

DE FÖRRE utom CLAIRETTE.

MILLE LANGE. Nu ä' vi för oss sjelfva och tiden hastar. (*till Ange Pitou*) Nå hur är det? Ni är ju missnöjd med den nya regimen? —

ANGE PITOU. Åh, mamsell! —

MILLE LANGE. Svvara upprigtigt och utan tvekan!

ANGE P. Som ni vill då — ja, medborgarinna!

MILLE LANGE. Ser ni det! Nå väl — äfven vi äro missnöjda dermed — vi längta tillbaks till det gamla.

ANGE P. Ni? —

MILLE LANGE. I få ord — de personer som förkättras af edra visor tjena er sak.

ANGE P. Hvad säger ni? Ni — en väninna till Barras? —

MILLE LANGE. Barras sjelf är en af de våra.

ANGE P. Skulle det vara möjligt! — (*Man hör larm utanföre.*)

LARIV. Signalen! —

MILLE LANGE. Ni skall få bevis derpå.

LARIV. De äro här; de komma upp.

MILLE LANGE. Hvad som än må hända — lofva mig den fullkomligaste tystlåtenhet! —

ANGE P. Jag svär det — vid min heder. (*Man bultar på dörren.*)

MILLE LANGE. Det är bra! Öppna! (*Larivaudière öppnar dörren till venster.*)

Tofte scenen.

DE FÖRRE. TRENITZ och ett dussin konspiratörer, alla såsom incroyables, med stora knölpåkar, blonda peruker och svarta halsdukar.

Final.

(*Betjenter komma in och bära bort möblerna.*)

KÖR af KONSPIRATÖRER.

En hvar som lyster räknas med

I sammansvurnes morska led

Åligger det att göra bruk
 Af halsduk svart och blond peruk.
 Ja — en och hvar som vill räknas med
 Konspiratörernas morska led
 Åligger det att göra bruk, etc.

MILLE LANGE.

Med punktlighet jag ser man sig inställer.

TRENITZ.

För sammansvurne vi ä' verkliga modeller,
 En hel armé oss ingen skräck inger.

ANGE PITOU (*visar sig hastigt*).

Bravo, bravo!

(*Alla de sammansvurne blifva förskräckta och försöka komma undan.*)

KÖREN.

Ha! —

MILLE LANGE.

God herrar, lugnen er!
 Jag presenterar en rekryt — en ung poet,
 Som uti sång mot maktens missbruk värjan drar.
 Och som vill oss sin trohet svära.

TRENITZ.

Men han svart halsduk icke har
 Och blond peruk han ej ses bära.

Repris af kören.

En hvar som lyster räknas med, etc.

Trettonde scenen.

DE FÖRRE. CLAIRETTE (sedan alla damerna i första scenen.

CLAIRETTE (*skyndar in på ett forte
 i orchestern och blir
 varse m. l. Lange*).

Nå gudskelof! —

ALLA.

En qvinna! —

M:LE LANGE.

I denna stund säg hvad som för dig hit? —

CLAIRETTE.

En nyhet farlig nog!

Jag från mitt fönster sett hur Augereaus hussarer

I denna stund cernerar detta hus.

ALLA (*utom Pitou*).

Augereau, Augereau! Räddom oss!

(Alla damerna från första scenen intrusa i högsta förskräckelse.)

Det är förfärligt!

Ert hus cerneradt är! Ej utväg fins att fly!

Allmän kör.

Man skall oss arresterar! O hvad förfärlig lott!

Re'n huset är cerneradt, man skändligt oss förrådt!

*(Trumpetsfanfarer höras utanföre.)*TRENITZ (*darrande i alla lemmar*).

Allt hopp är förbi!

M:LE LANGE.

Nej, nej! Jag lofvar rädda er.

ALLA.

På hvad sätt?

M:LE LANGE.

Att denna hop komplett på villspår föra,

En bröllopsbal i hast vi vilja göra! —

LARIVAUDIÈRE (*pekar på Clairette och Pitou*).

Och se här vi de nygifta ha! —

M:LE LANGE (*till Trenitz*).

Men när perukerna der de få skåda

Och dessa halsdukar som oss förråda —

TRENITZ.

Bah! åt fanders med den svarta duken
*(Drar på ett litet snöre under halsduken, som försvinner
 och visar en röd halsduk inunder.)*

Och se'n — åt fanders med peruken! —
(aftager peruken.)

KONSPIRATÖRERNA.

Åt fanders med den svarta duken *(samma spel.)*
 Och se'n — åt fanders med peruken! —

ANGE PITOU.

Ah! Bravo! —

KÖR af SOLDATERNA *(utanföre)*

Fort när upprorsflamman blossar
 Släckom ut dess vilda brand!
 Republikens tappra gossar
 Skyddom henne svärd i hand!

*(Under denna kör som sjunges på afstånd säger
 mille Lange, på avantscenen, till alla dem som omgifva
 henne.)*

MILLE LANGE *(talar).*

Nu ä' de här! Salongerna äro upplysta — Låt
 öppna alla dörrar! *(Nu öppnas dörrarne i fonden och
 man ser en fil af festligt upplysta rum.)* Seså mina
 herrar! Bjud damerna armen! —

TRENITZ *(talar).*

Ja låt oss valsa! Fram med den nya valsen! Den
 är jag aldeles förtjust i.

MILLE LANGE *(till Trenitz, som bju-
 dit henne sin arm.)*

Sväng i dansen! I dess hvirflande ringar —
 När melodiskt sången klingar
 Hjertat fylls af salig lust.

ALLA.

Svängom! Låt oss dansa!
 Svängom uti ring! —

Fjortonde scenen.

DE FÖRRE. EN OFFICER. ETT KOMPANI HUSSARER.

Repris af soldat-kören.

Fort, när upprorsflamman blossar, etc

Recitativ.

M:LL: E LANGE (*till officeren*).

Hvad önskar ni? Hvem är det här ni söker? —

OFFICEREN.

De konspiratörer, som finnas här.

M:LL: E LANGE.

Konspiratörer hos mig — en väninna till Barras? —

En bröllopsbal här oss alla förenat
Som vid er ankomst börjat som bäst.
Men ej det vare de tappre förmenadt
Att ock taga del uti aftonens fest!
Ifrån Egypten kommen I åter,
Höljde af segersn strålande glans;
Segrarn i striden kanske sig låter
Lockas att damerna bjuda till dans

(*till officeren*)

Så kom med mig, ack kom med mig!

Sväng i dansen! I dess hvirflande ringar, etc.

(*Under denna sång hafva damerna närmat sig soldaterna och återtaga i kör*)

Sväng i dansen, etc.

CLAIRETTE (*vid avantscenen, i det hon valsar med Pitou*).

Hvad denna dansen mig gläder otroligt!

ANGE PITOU.

Ack, men mitt hjerta är lika beklämdt.

CLAIRETTE.

Hvarför förtvifla och sucka oroligt? —
Har jag ej lofvat er älska alltjemt?! —

MILLE LANGE (*som under dessa sista
strofer kommit ned
under valsen med offi-
cern, stannar och säger
afsides*).

(*talat*) Älska honom! Hvad hör jag? —

OFFICERN (*talat*).

Hvarför stannar ni?

MILLE LANGE (*talat*).

Åh — det var ingenting.

OFFICERN (*talat*).

Om ni behagar, ska' vi sluta dansa —

MILLE LANGE (*talat*).

Nej, det var ingenting! En hastig svindel! —
(*för sig*) Man förräder mig — men jag skall vela
hämnas! (*sjunger*).

Ja, jag mig hämnas skall!

Ensemble.

Sväng i dansen! I dess hvirflande ringar
När melodiskt sången klingar, etc.

(*Ridån faller under det valsen fortfar.*)

Tredje akten.

Teatern föreställer trädgården till ett litet värdshus i Belleville, upplyst som till en bal. Öfverallt trädpartier och buskager och till höger en hwälfd löfsal. Alla buskagera böra vara arrangerade så att personerna i akten kunna smyga sig bakom dem nästan utan att vara synliga. Entrée i fonden och på begge sidor.

Första scenen.

CADET. GUILLAUME. BUTEUX. AMARANTHE. JAVOTTE.

THÉRÈSE. Mångelskor och arbetare vid Hallen.

Sedan KRÖGAREN. Vid ridåns uppgång
dansa alla en slags kadrilj.

KRÖGAREN (*kommer in när dansen slutat*). Så der ja! Nu kan ni få svänga om i danslokalen. Man har just slutat att tända alla ljusen.

EN ARBETARE. Låt oss gå dit då!

FLERE RÖSTER. Ja, ja! (*En stor grupp går ut till höger.*)

JAVOTTE. Nå, ska' inte vi följa med, vi också?

GUILLAUME. Nej, inte för min del.

AMARANTHE. Ja, men när det ä' så roligt att ta sig en sväng.

CADET. Det är minsann så lagom roligt att dansa, och aldrahelst nu!

THÉRÈSE. Äh, hvarför det då?

CADET. Hvarför? När vi inte engång veta hvad man skall tänka om Clairettes uppförande!

JAVOTTE. Vi veta ju att hon inte längre är i fängelse, eftersom hon stämt möte med oss här.

BUTEUX. Visst det, ja! Men hvarför lät hon sätta sig i fängelse?

GUIL. Och hur har hon kommit ut derifrån sedan? —

AMAR. Se det går då rakt öfver min horison hur hon kunde ge sig till att sjunga den der visan midt på öppen gata alldeles som en annan savoyardunge! —

THÉRÈSE. Det är sannt — hon som eljest är så vånåsig så hon inte törs titta folk i ansigtet en gång.

CADET (*tar fram ett bref ur sin rock*). Om ändå vi kunde leta oss till något genom det här brefvet, — men här står rakt ingenting! (*läser*) "Om ni i afton klockan åtta finner er på bal Calypso, så skall jag träffa er der, och då får ni veta allt. Clairette."

JAVOTTE. Nå ja, då så — eftersom vi få veta allt. —

THÉRÈSE. Så har hon naturligtvis ingenting som hon behöfver dölja för oss.

BUTEUX. Det är ju alldeles klart! (*buller utanföre*.)

ALLA (*draga sig uppåt*). Hvad är det för något? —

AMAR. (*i fonden*). Det är en fiskmångelska.

GUIL. Kors för attan! Jag tror jag ser i syne? —

CADET. Nej, det är verkligen hon.

ALLA. Clairette!

BUTEUX. Här ha vi henne!

Andra scenen.

DE FÖRRE. CLAIRETTE (som fiskmångelska, omgifven af hopen).

Kör.

Ge nu rum hela konkarongen!
Hvem tro den damen vara må?
På stolta minen, på raska gången
Man ser det är mamsell Angot!

CADET.

Det är då du?

AMARANTHE.

Hvarifrån kommer du?

CADET.

Och hvarifrån den der kostymen?

AMARANTHE.

Ja, hvarifrån den der kostymen?

Säg hvarför har du tagit den? —

Kupletter.

CLAIRETTE.

1.

Ni ingen kostnad velat spara
 För att er dotter skulle vara,
 Med all den lärdom som hon fått,
 Ett riktigt dygdemönster blott
 Och dagligdags — det veten I —
 Jag visat prof på modesti.

Fast det ej låg i mitt temperament
 Tack vare mitt stamträd, som väl är känt.

Af madam Angot
 Värdig dotter, bär jag dräkten;
 Och mamsell Angot
 Bör som andra brås på släkten.
 Se på mig — jag ju så
 Bäst liknar mor Angot.

Kören.

Af madame Angot
 Värdig dotter bär hon dräkten
 Se, o se! Hon just så
 Bäst liknar mor Angot!

CLAIRETTE.

2.

Ni ville ge — jag det erkänner —
 Åt mig en krona ibland männer,

Men i en annan var jag kär;
 Tyvärr — man rå'r ej för sånt der.
 Som ert förslag ej anstod mej
 Men jag ej våga' säga nej,
 Jag föredrog att i kurran ingå
 Och blef alltså fri från dem begge två.
 Af madame Angot
 Värdig dotter, etc.

(Repris af kören.)

BUTEUX. Hvad för något? Var det för den skull
 som? —

AMAR. Men hvarför sad' du oss inte det der helt
 enkelt i stället för att låta arresteras dig? —

GULL. Och hur slapp du ut ur arresten? —

CLAIR. Allt det der vore för långt att berätta.
 Jag väntar hit i qväll vissa personer och jag vill inte
 att de der vissa personerna skola känna igen mig när
 de komma hit. Allt hvad jag kan säga är i största
 korthet det att jag tror mig vara förrådd.

ALLA. Förrådd.

CLAIR. Af honom, som jag älskar.

AMAR. Och den som du älskar är Ange Pitou.

CLAIR. Ja, Pitou! Och om hvad jag misstänker
 är santt, då — jour du dieu — då är det slut —
 jag gifter mig aldrig.

CADET. Det gör du rätt i.

CLAIR. Och jag förblifver mö i all min dar.

JAVOTTE. Det gör du rätt i.

THÉRÈSE. Men Pomponnet?

CLAIR. Pomponnet? —

GULL. Ja, hur tänker du bära dig åt med Pom-
 ponnet i allt det här?

CLAIR. Bry er inte om honom. Han sitter i
 arrest i mitt ställe.

ALLA. I arrest.

CLAIR. Också det skulle vara alldeles för långt
 att berätta. Men först och främst — låt oss inte upp-
 hålla oss vid den här dörren. De personer som jag

stämt hit, vänta icke att träffa mig här och jag vill bereda dem en liten öfverraskning. Ah! Vive dieu! Jag skall visa dem jag att jag är min mors dotter.

BUTEUX. Hon är sig inte mera lik.

CLAIR. Och ni skall snart få se på värre än så! —

Repris af kören.

Af madame Angot

Värdig dotter, etc.

(*Allmän sortie.*)

Tredje scenen.

LARIVAUDIÈRE (ensam. Han kommer från fonden; förklädd till arbetare vid Hallen).

Här ä' jag nu på ort och ställe! Hvad vill det säga? (*ser sig om*) Ingen här! Jo — jag ser — man dansar derborta. Låt se om vi ingenting glömt. (*läser en biljett.*) "Medborgare — man lurar er grundligt. Om ni vill blifva vittne till m:ll Langes ömhetsbevis, när de icke gälla er så in finn er i afton klockan 9 på balen i värdshuset Calypso i Belleville. Alla habituéer från marché des Innocents bruka hålla till derstädes. Tag således en lämplig förklädnad och håll ögonen väl öppna. Clairette." — Clairette, det är namnet på den unga brud, som under några dagar spelat en så egenomlig rôl. I förrgår lät hon arrestera sig såsom en fiende till Lange. I går fann jag henne i samma Langes salong, som dennas förklarade väninna och i dag skrifver hon till mig emot Lange. Hvem är det som man drifver med här? Om jag bara kunde bli henne varse och med tillhjälp af denna förklädnad följa henne utan att bli igenkänd! — Men jag ser inte till henne — kanske min otålighet har narrat mig hit före den utsatta timman! Men — likagodt! Jag skall söka efter henne — i smyg och försigtigt! (*Går till venster.*) Under dansen kan jag, om jag smyger mig längs med buskarne — — (*försvinner.*)

Madame Angots dotter.

Fjerde scenen.

POMPONNET. Sedan LARIVAUDIÈRE.

(Efter Larivaudières sortie kommer Pomponnet i springande, klädd som bärare vid Hallen; hans kostym är betäckt med mjöldamm och han är äfven nedmjölat i ansigtet.)

POMPONNET. Uff! Lyckligtvis har jag sluppit undan. Men hvar är jag? På en bal — ser jag! Hvilken större flod af förargelser för en stackars perukmakare! — På sjelfva min bröllopsdag arresterar man min hustru, dagen derpå arresterar man mig sjelf och motar provisoriskt in mig i ett litet arrestrum vid Château d'Éau. Der jag påträffar fader Gérôme, en af mina kunder, som blifvit insatt för det han gifvit ett kok stryk till en sprätthök som sagt några artigheter åt hans hustru. Vi tillbringa natten med att berätta för hvarandra våra missöden. Mina tårar beveka hans medlidsamma hjerta och som han skulle slippa ut ur arresten klockan åtta, men inte gjorde sig särdeles brådt om att återse sin hustru, kom han på den idén att låta mig gå ut i hans ställe. Jag tar hans kläder, han mina, och när man ropar opp medborgaran Gérôme svarar jag i hans ställe. Man öppnar dörren och jag kilar i väg. Men knappt hade jag tagit tjuge steg ut på gatan förr än jag hör dem ropa: Tag fast honom — tag fast honom! Då lägger jag i väg ännu värre, springer öfver boulevarden, smyger mig in i en hop mörka smågator och, utan att veta hur, kommer jag sålunda ända till Belleville, der jag råkar in midt i en bal. — På en bal, jag, när min stackars fästmö ännu suckar i fångelse! — Men låt oss inte förtvifla. Man måste ta sitt parti och eftersom jag är fri vill jag begagna mig deraf för att handla. Men hvem skall jag vända mig till? Jag skall söka bland mina kunder.

LARIV. Jag känner inte till någon af de där figurerna.

POMPON. Jag måste rädda henne på hvad sätt som helst.

LARIV. Man har narrat mig hit bara på gyckel. Jag går min väg!

POMPONNET. Det är sagdt — jag skyndar till Hallen! —

(*De vilja springa ut och stöta i förbigående emot hvarandra.*)

Duett.

BEGGE.

Så gå ur vägen!

LARIVAUDIÈRE.

Se opp!

POMPONNET.

Se opp sjelf! —

(*De varseblifva hvarandras kostymer och blifva ömse-sidigt rädda.*)

LARIVAUDIÈRE (*för sig*).

Kors för fan!

POMPONNET (*för sig*).

Jag smörj kan få!

LARIVAUDIÈRE.

Visst den der kan mig klå!

POMPONNET.

Passom på! —

BEGGE (*afsidet*).

Den der kan nog mig ge på skallen!

Att icke synas skrämmd så lätt,

Utaf en bärare från hallen

Antagom både ton och sätt!

(*De gunga af och an med kroppen liksom för att morska upp sig och injaga fruktan.*)

LARIVAUDIÈRE.

Jag tror ni är för tung i skallen?

POMPONNET (*afsidet*).

Hans harm jag bör ej reta här.

(*högt och afböjande*).

Bevars! Ni visst för skämt är fallen,

LARIVAUDIÈRE (*afsidet*).

Det tycks som re'n han rädder är!

(*högt*)

Ni här en näfve ser, som stämmer.

POMPONNET (*afsidet*).

Bäst är att visa modigt sinn! —

(*högt*)

Du kanske tror att du mig skrämmer!

Om du är rädder om ditt skinn,

Är det bäst, din pultron,

Att du genast tar reson!

Eljest skall jag nog dig lära

Tala ur en annan ton!

LARIVAUDIÈRE (*afsidet*).

Han låter inte sig förfära!

(*högt*)

Ert skrik kan hopen hit församla!

POMPONNET.

Han öronen re'n åt sig drar.

(*ställer sig i hotande ställning*.)

Kom hit — och jag din rygg skall ramla

LARIV. (*drar sig undan*).

Till snack ej tid jag längre har.

(*Då han vill springa bort falla hatt och peruk af honom*.)

POMPONNET.

Se, han hastigt skinnen byter.

LARIVAUDIÈRE (*på knä*).

Nåd, ack nåd! Var skonsam, käre vän! —

POMPONNET.

Hvad ser jag? Larivaudière!

LARIV.

Kors för fan! Han känner mig igen!

POMPONNET.

Ni i mig ser Pomponnet!

LARIVAUDIÈRE.

Pomponnet!

POMPONNET.

Larivaudière!

Tillsammans.

Larivaudière och Pomponnet!

Ha, ha, ha, ha!

Låt oss hvarann beskåda.

Ha, ha, ha, ha!

Med lånta fjädrar båda

Stoltsera vi rätt bra.

LARIV. Men hur kommer det sig att ni ä' här?
Jag trodde er vara i fängelse.

POMP. Oh, mon dieu! Ni tänker väl inte sätta
mig dit igen, hoppas jag!?

LARIV. Jag? Nej tvärtom — jag är riktigt glad
att jag träffat er.

POMP. Hur så?

LARIV. Jo — jag har fått i hufvudet att man
drar ss vid näsan begge två! —

POMP. Man drar oss vid näsan? Hvem skulle
göra det? —

LARIV. Låt oss först se efter om vi ä' ensamma?
(*De draga sig uppåt, den ena till höger den andra till
venster.*)

Femte scenen.

DE FÖRRE. CLAIRETTE (kommer in genom löfsalen).

CLAIRETTE (*för sig*). Nu ä' det goda folket i full sysselsättning — jag är fri, och klockan är nio i draget.

LARIV. (*kommer ned*). Ingen själ!

POMP. Inte här heller.

CLAIR. (*afsidet*). Hvad är det der för ena?

LARIV. Inte sannt att du förvånar dig öfver den här kostymen.

POMP. Jo visst — en man som ni?

LARIV. Nå väl! Det var just din fästmö, som rådde mig till att antaga en förklädnad.

POMP. Hvad säger ni? Clairette skulle —

CLAIRETTE (*afsidet*). Mitt namn? —

LARIV. Hon har skrivvit ett bref till mig.

POMPONNET. Till er?

LARIV. För att säga och bevisa att mamsell Lange bedrar mig.

CLAIRETTE (*afsidet*). Det är Larivaudière.

POMPONNET. Clairette, som sitter i fängelse — hur skulle hon kunna ha skrivvit till er? —

CLAIRETTE. Det är Pomponnet! Hur har han sluppit ut? —

LARIV. Begriper du inte, din stockfisk, att Clairette inte kan vara i fängelse efter hon lät sätta dig dit i sitt ställe.

POMP. Var det hon som? —

LARIV. Du var henne till besvär, förstås.

POMP. Jag!

LARIV. Och oss emellan sagdt tror jag att den der Clairette ä' riktigt full med fan.

CLAIRETTE. Oh! —

POMPONNET. Clairette! Som är en engel i oskuld och dygd!

LARIV. Din åsigt i det fallet bevisar bara att du är en dummerjöns! —

POMPONNET. Ni kan kalla mig hvad som helst, det bryr jag mig inte om, men säg ingenting ondt om Clairette, för ser ni, henne skall jag försvara mot hela världen! Hon är lika god och hederlig som vacker och jag älskar henne öfver allt annat.

CLAIR. (*afsidet*). Den stackars gossen! —

LARIV. Men om jag kunde bevisa dig att hon är här.

POMP. Här!

LARIV. Hör på! Vi ska' genomsöka trädgården, men om vi träffa på henne, så vill jag inte bli igenkänd att börja med. Jag skulle först vilja observera henne och bevaka hennes steg för att få veta i hvilken afsigt hon skrifvit till mig.

CLAIR. Jaså, min gubbe — du vill inte bli igenkänd. Skönt! (*Hon försvinner.*)

POMP. Jag står som fallen från skyarna. Clairette här, Clairette som jag med mina egna ögon såg föras i fängelse! —

LARIV. Följ med mig bara, säger jag, men så snart vi bli henne varse, akta dig för att inte tala henne till. Vi ska' undvika henne, utan att förlora henne ur sigte. (*Clairette höres gnola i kulissen.*)

LARIV. En qvinnoröst! —

POMP. Ah, mon dieu!

LARIV. Hvad går åt er? —

POMP. Det är hon.

LARIV. Så mycket bättre. (*drar honom till löfsalen.*)
Låt henne gå förbi och följom henne sedan. (*De gömma sig och Clairette som fortsatt att sjunga, kommer in, med begge händerna i sina förklädesfickor och liksom promenerande af och an. Först vänder hon sig mot fon- den och ser utåt, sedan återkommer hon och, alltid gno- lande, närmar hon sig löfsalen samt uppgifver ett rop vid åsynen af Larivaudière och Pomponnet.*)

CLAIRETTE. Ah! kors så tokigt! Ni skrämde mig riktigt!

POMP. Hvad för något? Det är . . .

LARIV. (*Knuffar till honom*). Så tig då! —

POMP. Ah! Det är så rätt, det! —

CLAIR. Förlåt — jag trodde minsann det var pappa Guillaume — men jag ser att så inte är. Er känner jag inte. Kommer ni också från hallen?

LARIV. Ja visst.

CLAIR. Då ä' ni väl också här för den der vigtiga tiga affären.

LARIV. Alldeles — vi ä' här för den vigtiga affären.

CLAIR. Som ni inte alls har reda på.

LARIV. Inte ännu — det är sannt.

CLAIR. Näväl, då skall jag göra den klar för er. Det är frågan om mig.

LARIV. Om er?

CLAIR. Ja visst — om mig, Clairette.

LARIV. Jaså — ni är . . .

CLAIR. Föreställ er att man ville gifta bort mig med en hygglig gosse — ja, hvad det beträffar kan jag inte säga något annat om honom. Hvad heder och godt hjerta beträffar får man leta efter maken — också höll jag af honom rätt mycket . . .

POMP. (*afsidet, gråtande*). Ack hvad det ändå är roligt att höra henne tala så! Hi. hi! —

Trio.

CLAIRETTE.

Kupletter.

II.

Min fästman väl jag älska kan
Med samma ömhet som en syster,
Men ack! Som älskare och man
Det är ej honom som mig lyster.

POMPONNET (*afsidet*).

För fan! Hvad männ' jag höra får? —

LARIVAUDIÈRE.

Jag det förstår — jag det förstår!

CLAIRETTE.

Dertill — att allt er uppenbara —
Nu för en ann' mitt hjerta slår.

POMPONNET.

En annan! —

CLAIRETTE.

Som mera öm mig syntes vara.

LARIVAUDIÈRE.

Jag det förstår — jag det förstår!

POMPONNET (*afsidet*).Hvad olycksdag,
Jag tror att jag får slag!

CLAIRETTE.

Den andra dock en fjärl är
Som sannolikt mig svika lär.
Se der har ni hemligheten
Som i dag skall blifva klar;
Men befinns han pligtförgäten
Min hämnd ej honom spar! —*Ensemble.*Sådan är då hemligheten,
etc. etc.

CLAIRETTE.

Kanhända mamsell Lange ni känner? —
Den der aktrisen vid Feydeau?

POMPONNET.

Jag tror...

LARIVAUDIÈRE.

Helt litet.

CLAIRETTE.

Så hören då, god vänner
De rykten, som om henne gå.
Fast älskarinna åt Barras
En gammal fuling sägs hon föredra',
Som kallar sig Larivaudière! —

LARIVAUDIÈRE.

Hvad falls? En gammel fuling? —

POMPONNET.

Det är bra!

LARIV. (*till Pomponnet*).

Men för fan!

POMPONNET.

Mycke bra!

CLAIRETTE.

Men denne gamle älskare
 Han får lång näsa för besväre!
 Ty nu med älskarn numro tre
 Bedrager hon Larivaudière.

LARIV.

För fan! Hvad männ' jag höra får?

POMPONNET.

Jag det förstår — jag det förstår!

CLAIRETTE.

Den sköna gör hvad hon behagar.
 Så snart den unge väntas plär,
 Den gamle hon på dörren jagar.

POMPONNET.

Det tydligt är — det tydligt är! —

LARIVAUDIÈRE.

O hvad olycksdag . . .

Jag tror att jag får slag? —

CLAIRETTE.

Och det är min otrogne just
 Till hvilken hon fått ögonlust;
 Och der just har ni hemligheten
 Som i dag skall blifva klar, etc.

LARIVAUDIÈRE.

Så vet! Jag är Larivaudière! —

CLAIRETTE.

Jag visste det! —

LARIVAUDIÈRE.

Ni visste det? —

POMPONNET

Rätt bra! Och jag — jag är...

CLAIRETTE.

Ni är Pomponnet!

POMPONNET.

Ni visste det?

CLAIRETTE.

Jag visste det!

LARIVAUDIÈRE.

Min hämnd skall vara snar.

CLAIRETTE.

Tro mig — försigtig var!

(Talar) Låt oss draga oss tillbaka — man kunde
öfverraska os här! (Ser utåt kulissen; sjunger)

Ha! Se der! Ja — o ja! Det är han!

POMPONNET.

Det är han!

LARIVAUDIÈRE.

Hvilken han?

CLAIRETTE.

Till hämnd, till hämnd!

Han ingen nåd bör få.

(Till Pomponnet).

Att få hämnnden riktigt värdig

Här med ens jag vore färdig

Att med er i brudstol gå!

Följen mig,

Låt oss gå!

Ni skall snart mig lära känna,

Och kanske

Att derpå

Ni skall vinna begge två.

Ack i dag

Eger jag

Högre önskan ej än denna,

Att få hämnd

Uppå den

Som blef trolös mot sin vän!
 Ja hämnens stund är nära
 Låt oss alla svära
 Att den slyngeln lära
 Vid sina löften stå!
 Följen mig, etc.

POMPONNET och LARIVAUDIÈRE.

Ensemble.

Följom då!
 Låt oss gå
 Vi ska' snart henne känna
 Och kanske
 Att derpå
 Vi ska vinna begge två! etc. etc.
 (*De gå ut.*)

Sjette scenen.

ANGE PITOU (kommer in från fonden
 och stannar vid dörren.

På bal Calypso var det och nu är jag här! Mitt hjerta riktigt klappar. Mamsell Lange skrifer till mig att vara här klockan nio — sannolikt har hon ännu inte kommit. Stämman möte med mig — det är alldeles otroligt och ändå i går afton, när balen var slut och hon promenerade med mig i en af de dunkla alléerna i hennes park, sad' hon mig: "Det är således sant — ni tycker om Clairette, och jag, som trodde mig säga en osanning då jag hade det der påhittet!" — Hvad hennes röst var mild, hvad hennes ögon voro ömma och hur eldigt hon tryckte min hand! — Om inte Clairette hade kommit och öfverraskat oss hade jag fått svara henne. Hvad skulle jag ha sagt? Ja, se det vet jag inte — men nog hade jag svarat nån'ting. Hon sad' till Clairette att vi resonnerade politik. Jag undrar om Clairette trodde det. Men det är detsamma! (*Tar fram en biljett.*) Ack, denna

förtjusande lilla biljett. Jag har alltse'n i morse läst den väl sina hundra gånger. (*Blir varse mamsell Lange och drager sig uppåt.*)

Sjunde scenen.

MAMSELL LANGE. ANGE PITOU.

MILLE LANGE (*som fiskmångelska, i det hon igenkänner honom*). Ah! Jag har verkligen lycka med mig!

ANGE PITOU. Det är hon.

MILLE LANGE. Jag fruktade verkligen för att gå allena till ett sån't här ställe; och jag inträdde hit helt darrande. Jag har varit utsatt för så många kabaler, så mycken trolöshet — och som jag inte kände er stil! — —

ANGE P. Min stil?

MILLE LANGE. Men lika godt! Ni är här och jag känner mig lugnare. Nå väl — ni ser att jag till punkt och pricka följt edra instruktioner — hvad tycker ni om min dräkt?

ANGE P. Den är förtjusande och gör er tusen gånger vackrare — men jag förstår er inte — —

MILLE LANGE. Förstår ni inte när det är ni sjelf som skrifvit mig till för att få träffa mig här?

ANGE P. Har jag?

MILLE LANGE. Och jag ansåg genast att för att kunna komma hit, borde jag — — Apropos, ni har också valt en egendomlig mötesplats!

ANGE P. Men det är ju ni sjelf, som har valt den?

MILLE LANGE. Har jag?

ANGE P. I denna förtjusande biljett som jag kan utantill.

MILLE LANGE. Skulle jag ha skrifvit till er en biljett?

ANGE P. Ängrar ni det?

MILLE LANGE. Nej, men jag är bra nyfiken att få se den — —

ANGE P. Grymma! Ni vill således inte erinna er
 hvad ni skrivit? Välan, så hör då!

Duo.

ANGE PITOU (*läser*).

“Du dyre ovän, som jag hata bör,
 Som allt mitt lugn, min lycka stör;
 Jag borde dölja det — men det omöjligt är —
 En gränslös kärleks eld min hela själ förtär.
 Så möt mig denna qväll — när klockan nio slår
 På baln i Belleville! Då ni mig finner der,
 Hvarje fördom är glömd!
 Med er för verlden gömd,
 Jag der skall lycklig vara!

MILLE LANGE (*talar*).

Och det är underskrifvet?

ANGE PITOU (*talar*).

Henriette Lange!

MILLE LANGE (*talar*).

Förräderi, förräderi!

ANGE PITOU (*talar*).

Är det möjligt? Den här biljetten skulle då inte
 vara af er hand?

MILLE LANGE (*sjunger*).

Hör nu den här:

Det maken är:

Cavatina (*läser*).

“Ni ser i mig den arme drömmarn bara
 Som ej af ära — ej af framtid vet?
 Som länge tillbett er i hemlighet
 Men icke vågat sin kärlek förklara.
 Om ni haus bön vill lyssna till
 Så finns ett ställe ej långt från staden
 En liten bal i Belleville;
 Dit Hallens damer bruka gå;
 Förklädd till sådan kan ni då
 I afton eder der infinna!
 O, ömma för mitt hjertas nöd!

Ack der — från alla bojor frie —
 Två hjertan dela må sin glöd!
 Om ni ej kommer klockan nie
 Klockan tie skall jag vara död!

ANGE PITOU.

Är det väl sant? Det är en skändlighet.
 Och underskriften?

M:ILLE LANGE.

Se sjelf! Ange Pitou!

BEGGE.

Ha! Det är nedrigt!
 Man oss gäckat begge två.

Det är nedrigt!

För att oss i snaran få
 Hit man narrat oss att gå.

Ja, man oss narrat begge två!

(Under denna scen hafva alla personerna i första scenen smagit sig bakom buskarne.)

M:ILLE LANGE.

Låt oss fly! Mörkret döljer vår stig.

ANGE PITOU.

Fly — och hvarför, ack nej, dröj här med mig!
 Jag dig älskar — jag dig tillbeder,
 Och himmelsk sällhet du mig bereder;
 Nu jag sagt mitt hjertas hemlighet,
 Som blott den tysta qvällen vet!

Åttonde scenen.

ALLA PERSONERNA I AKTEN.

Final.

KÖREN.

Ha, ha, ha, en hemlighet
 Som redan hela världen vet!
 Ha, ha, ha! Jo den är bra!

Nu har en hvar
Den saken klar!

ANGE PITOU (*försvarar Lange*).
Den första som oss hindra vågar
Den slår jag ned! — — —

CLAIRETTE (*kommer fram i midten*).
Välän, så slå!

ANGE PITOU och MILLE LANGE.
Clairette!

CLAIRETTE.

1.

Det är då du, madam Barras,
Som fiskar efter gossarna;
Två älskare du hade re'n,
Som flammad ut för längese'n;
Att dig på nytt tillgodose
Du tyckte du behöfde tre.
Välän — tag denne ungersven
Och honom slit med helsan se'n!
När du för intet honom får
Är det precis för hvad han går;
Ju mindre värd han är för mig
Dess bättre passar han åt dig.
Välän! Så ta'n —

Och man skall säga rundtomkring:
Der går mamsell *odåga* :,
Med herr *rakt ingenting*!

KÖREN.

Rätt bra! Hon läser lagen
Så att det tycks förslå!
Det hörs minsann på tagen
Det är mamsell Angot!

MILLE LANGE (*i samma ton*).
Nej hör man bara på mamsell!
Hvad hennes tunga löper snäll.
Hon med båd' min och gest och ton
På skam kan bringa en dragon.

Du skulle sagt mig, pepparstrut
 Att fast du såg så blygsam ut,
 Du sökte få det lätta skarn,
 Att fastna uti dina garn.
 För att det skulle lyckas dig
 Jag hade ej bort visa mig,
 Ty om jag i din närhet står
 Din tjuvningskraft i putten går.

Ja — du förstår

Att när det kommer allt omkring
 Bredvid mamsell *odåga* :;
 Är du *rakt ingenting!*

LARIVAUDIÈRE.

Det är för starkt! Min kompliment, min sköna!

MILLE LANGE.

Rättvisе himmel — hvem är det?

LARIVAUDIÈRE.

Hvem? Det är Larivaudière!

MILLE LANGE (*skrattar*).

Larivaudière! Ha, ha, ha!

ALLA (*skratta*).

Ha, ha, ha, ha!

LARIVAUDIÈRE.

Jag min vrede känner blossa
 Och af ilska blir jag blek —
 Men min hämd skall er förkrossa
 Och bestraffa allt ert svek!

ANGE PITOU (*till Larivaudière*).

Om du saken öfverväger
 Är det bäst att hålla mund,
 Ty vid första muck du säger
 Får du smörj af hjertans grund!

Kör (allmänt gräl).

CLAIRETTE (*till Lange*).

Jag min Mats ur skolan tager,
 Afstår älskaren åt er;

Om jag inte mig bedrager
Spart kan er på båten ger.

M: LLE LANGE (*till Clairette*).

Om jag lyckas att behaga —
Hvem kan därför klandra mig?
Männens hjertan äro svaga
Och han ledsnat har vid dig!

ANGE PITOU och LARIVAUDIÈRE.
(*Som ofvan.*)

POMPONNET och HELA KÖREN.
Hvarför sådant väsen göra?
Hvadan detta larm och skrik?
Man skall oss i kurrän föra
Och här blir kalabalik!

CLAIRETTE.

Nu kan här nog med gurgel vara!
Lange! Räck mig din hand!

M: LLE LANGE.

Du då förlåter mig?

CLAIRETTE.

Du vet ju att vid Hallen bara,
Man mskar gräl, men ej förargar sig!

M: LLE LANGE.

Det är sant!

LARIVAUDIÈRE.

Men för fan!

CLAIRETTE.

Håll mund! Ty säger ni bara ett ord
Anklagar jag eder på stund
Att ni varit med i komplotten.

M: LLE LANGE.

Nu såsom en bland Hallens damer
Ni i mig ser en vän som i qväll skall bestå!
Vänta blott skall ni få se!

(*Går ut ett ögonblick.*)

KÖREN.

Hon ett kalas vill oss bestå!

*(Clairette har under de sista replikerna närmat sig löfsalen der hon står och gråter.)*POMPONNET *(blir henne varse.)*

Min gud! Jag tror ni gråter!

CLAIRETTE.

Jag! Nej!

POMPONNET.

Jo visst! Jag ser det väl.

KÖREN.

Så säg oss hvarför du gråter?

CLAIRETTE.

D'ä ingenting!

ANGE PITOU *(närmar sig henne.)*

Om fjärlin skulle komma åter

Att återfå sitt hjertas fordna rätt? — —

CLAIRETTE *(utbrister).*

Ack nej! Ni känner ej Clairette!

Ja! Jag af harm har gråtit

För det mitt hjerta har

Sig så förvilla låtit

Af en som trolös var,

Att jag för hans skull bara

Förskjutit Pomponnet,

För att på slutet vara

Förskjuten sjelf kanske!

POMPONNET.

Nej, ack nej! Mitt hjerta vänder

Aldrig från sin trohets stråt,

Bättre att det der mig händer

Förut och ej efteråt!

ALLA.

I sitt öde han sig finner,

Skyndom oss att gifta då

Denna sköna som påminner
Om sin mor, madame Angot!

ANGE PITOU (*afsidet*).

Hon mig undgår — men sak samma!
Flickan brås nog på sin mamma,
Om en tid vi skåda få!

M: LLE LANGE (*återinträder*).

Nu på vinfaten lossar man sprunden
Och snart till dansen det gifves signal.

POMPONNET.

Så kom Clairette — vid fylld pokal
Vårt bröllop fira vi på stunden!

M: LLE LANGE.

Hvem är som brud i dag skall stå?

CLAIRETTE.

Hvem!

Af madame Angot
Är det dottern som skall giftas!
Med mamsell Angot
Skall det äkta bandet stiftas.
Sämre brud kan man få
Än lilla Clairette Angot!

Repris af kören.

Ridån faller.

På ALB. BONNIERS förlag har i bokhandeln utkommit:

Hemligheter bakom Kulisserna

i

Konstnårsverlden.

Ny samling. Pris 1 kr.

Innehåll:

EN SKÅDESPELARES MINNEN

af

MAX RING.

1. Mitt namn, min födelseort och mina föräldrar.
2. Mina konstprof som barberare. 3. Mina drömmars land. 4. Bakom kulisserna. 5. Amatörteatern. — Den första kärleken. 6. Frukta och hopp. 7. Don Carlos och prinsessan Eboli med ett kok stryk till. 8. Ett resande teatersällskap. 9. Senare öden. — Lösbrifveri. — Jag blir taskspelare. 10. Josef och Potifers hustru. 11. Bostadsbrist. — Den ädelmodige barberaren. — Recett. 12. Kärleksfröjd och kärleksqual. 13. Vännen Ludvig. 14. Mäster Ludvig Divrient. 15. Ett löfte. 16. Den sköna Edvina. 17. Slutet på den sköna Edvinas historia. 18. En teateragent. — Hoppöshet. — Oförmodadt sammanträffande. 19. En hjälpare i nöden. 20. En debut. — Jag blir engagerad. 21. Något om skådespelare i allmänhet. — Stilleben. — Jag blir allvarsamt kär. 22. En vändpunkt. — Det ödesdigra tidningsbladet. — Jag afgår från teatern och blir åskådare och läkare.

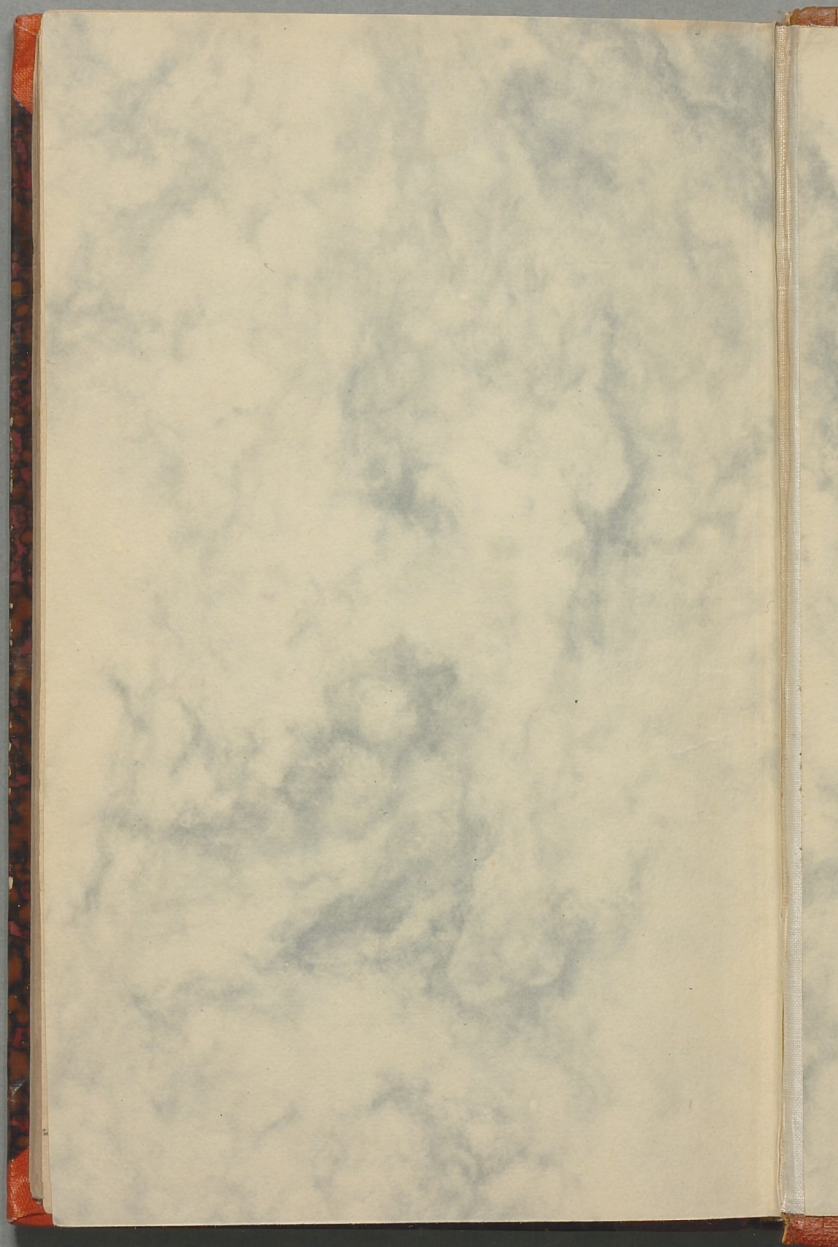
Två scenens heroer (Garrick — Kean). — Tankar om skådespelaryrket, af Prévile. — Teateranekdoter.

På ALB. BONNIERS förlag har utkommit följande

Operatexter:

1. *Martha*, Flotow . . . . . 50.
2. *Tartaglia*, Dannström . . . . . 75.
3. *Eden*, Mercadante . . . . . 75.
4. *Storfurstinnan*, Flotow . . . . . 75.
5. *Profeten*, Meyerbeer . . . . . 75.
6. *Lucrezia Borgia*, Donizetti . . . . . 50.
7. *Nürnbergerdockan*, Adam . . . . . 50.
8. *Den döfve*, Adam . . . . . 50.
9. *Trollflöjten*, Mozart . . . . . 50.
10. *Don Juan*, Mozart . . . . . 50.
11. *Wilhelm Tell*, Rossini . . . . . 50.
12. *Joseph*, Mehul . . . . . 25.
13. *Kung Carls Jagt*, Pacius . . . . . 25.
14. *Muntra Fruarna i Windsor*, Nicolai . . . . . 50.
15. *Friskyttan*, Weber . . . . . 50.
16. *Advokaten Pathelin*, J. Foroni . . . . . 50.
17. *Figaros bröllop*, Mozart . . . . . 50.
18. *Den stumma från Portici*, Auber . . . . . 50.
19. *Nattlägret i Granada*, C. Kreutzer . . . . . 50.
20. *Rigoletto*, G. Verdi . . . . . 50.
21. *Estrella de Soria*, F. Berwald . . . . . 50.
22. *Robert af Normandie*, Meyerbeer . . . . . 50.
23. *Faust*, Ch. Gounod . . . . . 50.
24. *Brama och Bajaderen*, Auber . . . . . 50.
25. *Hugenotterne*, Meyerbeer . . . . . 50.
26. *Norma*, V. Bellini . . . . . 50.
27. *Rienzi*, Richard Wagner . . . . . 50.
28. *Sköna Helena*, Offenbach . . . . . 50.
29. *Hvita Fruen*, Boieldieu . . . . . 50.
30. *Drottning Elviras Saga*, Thomas . . . . . 75.
31. *Ernani*, Verdi . . . . . 50.
32. *Fidelio*, Beethoven . . . . . 50.
33. *Flykten ur Seraljen*, Mozart . . . . . 50.
34. *Lucie*, Donizetti . . . . . 50.
35. *Judinnan*, Halévy . . . . . 50.
36. *Blåskägg*, Offenbach . . . . . 60.
37. *Hertig Magnus och Sjungfrun*, Ivar Hallström . . . . . 50.
38. *Afrikanskan*, Meyerbeer . . . . . 50.
39. *Fra Diavolo*, Auber . . . . . 50.
40. *Storhertiginnan af Gerolstein*, Offenbach . . . . . 50.
41. *Den Vilsförda*, Verdi . . . . . 50.
42. *Romeo och Julia*, Gounod . . . . . 50.
43. *Pariserlif*, Offenbach . . . . . 50.
44. *En Maskeradbal*, Verdi . . . . . 50.
45. *Perichole*, Offenbach . . . . . 50.
46. *Det hemliga giftermålet*, Cimarosa . . . . . 50.
47. *Macbeth*, Verdi . . . . . 50.
48. *Postillonnen*, Adam . . . . . 50.
49. *Sömgångerskan*, Bellini . . . . . 50.
50. *Anna Bolena*, Donizetti . . . . . 50.
51. *Ambassadrisen*, Auber . . . . . 50.
52. *Sirenen*, Auber . . . . . 50.
53. *Den förtrollade katten*, Ivar Hallström . . . . . 50.
54. *Don Pasquale*, Donizetti . . . . . 50.
55. *Lalla Rookh*, Fel. David . . . . . 50.
56. *Stradella*, Flotow . . . . . 50.
57. *Dinorah*, Meyerbeer . . . . . 50.
58. *Theblomma*, Leococq . . . . . 50.
59. *Frihetsbröderna*, Offenbach . . . . . 50.
60. *Ifigenia i Aulis*, Gluck . . . . . 50.
61. *Prinsessan af Trébizonde*, Verdi . . . . . 50.
62. *Den flygande Holländaren*, Richard Wagner . . . . . 50.
63. *Den Sicilianska aftonsången*, Verdi . . . . . 50.
64. *Barberaren i Sevilla*, G. Rossini . . . . . 50.
65. *Mignon*, Ambr. Thomas . . . . . 50.
66. *Lohengrin*, R. Wagner . . . . . 50.
67. *Tjufskyttarne*, Offenbach . . . . . 50.
68. *Trubaduren*, Verdi . . . . . 50.
69. *Oberon*, Weber . . . . . 50.
70. *Hans Heiling*, Marschner . . . . . 50.
71. *Duellen*, Herold . . . . . 50.
72. *Den Bergtagna*, Hallström . . . . . 50.
73. *Blenda*, Olander . . . . . 50.
74. *Madame Angot*, Leococq . . . . . 50.

50.
50.
50.
25.
50.

50.
50.
50.
50.
50.
75.
75.

50.
50.

50.
50.
50.

60.
50.
50.
50.

50.

50.
50.
50.
50.
60.
50.
50.
50.
50.
50.
50.
60.

60.
50.
50.
50.
50.
50.

50.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 370 620 0

www.books2ebooks.eu